

אוצרות המיישר

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

כ"ו באייר תשפ"ה | שבת קודש | גליון 150

פרשת בהר בחוקותי

מן העל"נ חכם בעירו שמואל'י שליט"א

ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ
שבת ליחודה שָׁרָד לא תִזְרַע וְכַרְמְךָ לא תִזְמַר.

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ד"ר
18:59	19:39	20:10	21:05
19:21	19:41	20:12	21:07
19:17	19:37	20:09	21:03
19:17	19:37	20:09	21:03

במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיוקא

יום ראשון - כ"ז אייר

כו. רבי יצחק אבולעפיה, ראב"ד צפת, התקפ"ה | הצדקת סול
סוליקה חג'ואל, ללה סוליקה, התקצ"ה | רבי אהרון מאיר אויערבאך
הי"ד, תשל"ח | רבי אברהם שמואל בכרך, מח"ס שו"ת חוט השני
| רבי ירחמיאל יהודה מאיר קאליש, האדמו"ר מאמשינוב, תשל"ז

יום שני - כ"ח אייר

כח. שמואל הנביא, ב' אלפים תתפ"ב, קבור בירושלים | רבי יצחק
מקורביל בעל הסמ"ק, ה' אלפים י"א | רבי שלמה ועקנין ר"י 'אביר
יעקב - אהל אברהם, התשפ"ד

יום שלישי - כ"ט אייר

כט. רבי בן ציון אטון מחו"ר פורת יוסף, תשל"ה | רבי אברהם הכהן
אב"ד בג'רבה, מח"ס וישב אברהם, תרל"ד | רבי מאיר מפרמישלאן,
תרי"ד | רבי משה כהן גדישא רב בהדיג'ת, מח"ס בני משה | רבי
שמואל שלמה מראדוין הי"ד

יום רביעי - א' סיון

א. רבי יוסף נסים בורלא, מח"ס וישב יוסף | רבי אברהם מנחם
שטיינברג אב"ד ברודי | רבי יעקב לומברוז הראשון | רבי אליעזר דוד
גרינוולד, מח"ס קרן לוד | נקדו על קידוש ה' קהילת סערענטש
הונגריה ובניהם הגה"צ רבי משה קליין צוקל"ה י"ד בעמח"ס
"שמחת משה", תש"ד

יום חמישי - ב' סיון

ב. רבי חיים אלעזר שפירא ממנוקאטש, מח"ס מנח' אלעזר, תרצ"ז
| רבי יעקב שאול דוויק הכהן חכם באשי באר"צ | רבי חיים ראובן
גבאי מבבל | רבי ישראל הגר האדמו"ר מוויז'ניץ בעל אהבת ישראל,
תרצ"ו | רבי מרדכי בן שמעון ראש כולל נזר אהרון, תשנ"ד

יום שישי - ג' סיון

ג. רבי עובדיה מברטנורא, מפרש המשניות | רבי יוסף אירגאס,
מח"ס דברי יוסף, שומר אמונים הקדמון | רבי מנצור מרז'וק, מח"ס
קרוב אליצור | רבי מרדכי עבאדי, מח"ס דברי מרדכי מעין גנים | רבי
יצחק חיים הכהן רבין, ראב"ד קהילת בוכארה, תרנ"ו | רבי אורי זוהר,
גדול מחזירי התשובה, התשפ"ב

יום שבת - ד' סיון

ד. רבי יוסף אברהם וולף, מייסד סמינר וולף, תשל"ט

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

החובת לספרי תורה, תפילין
ויוצאות בפיקוח של מו"ר
שיט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

לעריכת אזכרות

בארחות צדקיים של אברכי
ורבני הוישיבה כולל סעודת
ורבני תורה וקדושה כולל
תיעוד שישלח אליהם
ביואטסאפ

שלוחה 7 או ביואטסאפ

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם
מטבעות מכסף טהור
הנערך מדי יום ע"י
מו"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 או ביואטסאפ

אך ורק דרך הטלפון **שלוחה 6**
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה
לא להגיע ללא קביעת תור מראש

קביעת פגישה למו"ר

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך
ללמוד התורה הקדושה להצלחת

ע"י מניין אברכים באופן
פרטי ליקירך ללא שניות
טיספים **שלוחה 7**

תיקון נפטרם

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה
שאל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת
ספרים

ניתן להקדיש
לעז

תולים לילדים
להזכרת שמות

בלימוד התהלים
לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי
הזוהר הזמני

ללא עלות
שלוחה 4

לקבלת האלכה
הזמנית 2-2 דק'

של הלכות
יש לשלוח בקשה
ביואטסאפ

בית הוראה
שאלות אקטואליות

בהלכה
שלוחה 2

ישיבה גדולה
לבחורים

תפירת התורה
שלוחה 10

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | 03-5520004 | אורט ישראל 4-בת-ים
טכ'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

ע"פ צחצח ישראל יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

מנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הרף הדימי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'עדי הי"ו

רשב"י בנא סאלי ור' חיים תודרוס

לפני כחמישים שנה, נתפס אברך משיבת "פורת יוסף" באחת ההפגנות שידעה ירושלים, והוא נלקח ל"מגרש הרוסים". בדיוק באותו זמן שהאברך ישב ככלא, נולד לו בן. הדבר כאב מאוד לר' חיים תודרוס, והוא אמר לרב בניו, "בוא נלך למגרש הרוסים" לשחרר את האברך הזה. הוא חייב להיות בכרית של הבן שלו. "כשהם הלכו לשם, מפקד התחנה טען שאין מה לעשות, והאברך הזה לא ישוחרר. גם כשניסו להסביר לו שנוולד לו בן, המפקד לא השתכנע. אמר לו ר' חיים: "אני מוכן לשחרר אותו בערכות!" ואז ענה המפקד: "יודע מה? תן לי אלף דולר!" באותן שנים, לפני למעלה מארבעים שנה, מדובר היה בסכום עתק. אך ר' חיים לא נבהל, והוא הלך ולווה את הסכום. רק מה, כשהגיע אל המפקד, הלה כבר שינה את דעתו וחזר בו מהסיכום כיניהם. אמר ר' חיים לרב בניו: "בוא ניסע למירון." אמר לו הרב, שקודם יחזיר את הכסף שלוזה, ורק אחר כך ייסעו, כי ידע שהוא עלול לבזבז את הכסף הזה בדרך. **ענה לו ר' חיים: "אתה אל תגיד לי מה לעשות. אני הרגע יוצא למירון!" השניים יצאו צפונה, לכיוון מירון, ובדרך ירד ר' חיים באיזו מסעדה וקנה ארגנים שלמים מלאים באוכל ושתייה. הוא העלה את כל הארגנים על המזנית, והגיעו ב"ה למירון. בחצר הציון היתה קבוצת מתפללים מרוקאים, ור' חיים פתח להם שם שולחן לסעודה, שבה איתם עראק ורקד אתם בשמחה. אח"כ הם נכנסו לציון, וראו את הכבא סאלי עושה שם סעודה. מכיוון שהוא לא קרא להם, אך לא ניגשו אליהם אלא עמדו בצד. אחרי זמן מה, סימן להם הכבא סאלי לגשת אליו. בדיוק אז נתן יהודי אמריקאי אחד לכבא סאלי מעטפה עם כסף. הכבא סאלי העביר את המעטפה לר' חיים תודרוס, ואמר לו: "את המעטפה הזאת תחזיר למי שלוית ממנו את הכסף! ובקש לאברך שרציתם להוציא מ'מגרש הרוסים', הוא כבר יצא משם!" כשפתחו השניים את המעטפה, הם מצאו בפנים בדיוק אלף דולר. אמר ר' חיים, "אתה רואה? לא האמנת שיהיה בסדר..." פלא פלאות.**

סכנת המכשירים הטמאים

כידוע, יש היום הרכה בעיות וצרות בעולם. צריך לדעת, שזה הכל בגלל שאין מספיק קדושה. כשיש קדושה, אין בעיות. כשאדם רוצה לזכות לתורה, הוא צריך להיזהר שהראש שלו לא יימשך אחרי התאוות - אחרי ה'אייפון'.

עונג שבת

אין יותר בהקפה

משפטים כמו, "לי זה לא יקרה.. אני אצליח לעצור באמצע..." אני אשמור על עצמי חזק..." אין דברים כאלה. אדם לא מסוגל לעצור. אין אפשרות לעצור. צריך כוח אדיר בניסיון הזה, להצליח להתקשר ולהתעלות. **אדם צריך לקחת אחריות גם על הסכיבה שלו, לשמח את החברים שלו ולזכות אותם לא להיטמא ח"ו בדברים האסורים.** כתוב בתהילים: "ענג השם ביום צרה" - משל לאבוב שהיו מהלכים בדרך. התייגע הבן בטורח הדרך, ושאל את אביו: "היכן היא המדינה?" ענה האב: "בני, סימן זה בידך, אם ראית בית הקברות לפניך, הרי המדינה קרובה אליך. כך אמר להם הקב"ה לישראל: 'אם ראיתם את הצרות שתכפו אתכם, באותה שעה אתם נגאלים. שנאמר 'ענג השם ביום צרה'." **האם יש צרה גדולה יותר מזו שאנו רואים היום? "מי נתן למשיסה יעקב וישראל לבוזזים, הלא זה השם, חטאנו לו." רואים מיתות**

מפי מרן גדול המקובלים
הרב **בניהו שמואלי שליט"א**

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

אז תחת ה'מטרייה' שמצלת אותו מכל הצרות, הרוחניות והגשמיות, כשאדם מתקדש, הסיטרה אחרא לא מסוגל להיות במחיצתו, וכל הצרות בורחות ממנו, זה כדאי.

"ושמרתם מצוותי ועשיתם אותם אני ה'" – אומר ה'חפץ חיים' בשם ה'זוהר הקדוש': "ונקדשתי בתוך בני ישראל, אני ה' מקדשכם – שמרו והמתינו להם אימתי יבואו ויעשו לשמה." כלומר, אומר ה'זוהר הקדוש', אם תעשו את המצוות, 'ושמרתם ועשיתם מצוותי' באהבה, בחיבה, בחשק, לשמה – 'זלא תחללו את שם קודשי'. כי מצוות שהן לא לשמה הן בגדר "מחלל". ה'זוהר הקדוש' אומר, שאם עושים מצווה בשביל הכבוד, היא לא עולה למעלה. צריך שכל מצווה שאדם עושה, כל לימוד תורה, אם זה לא 'בדחילו ורחימו', כלומר, אם זה לא באהבה וביראה, המצווה לא עולה.

יש מחסור גדול

היה בחור ישיבה שנסע לראדין כדי להתייעץ עם ה'חפץ חיים' על כמה עניינים. הוא הגיע לראדין באמצע הלילה, כשהיה קור אימים. פגש אותו אחד מרכזי העיר, ושאל אותו, "את מי אתה צריך?" אמר: "את ה'חפץ חיים'." אמר לו: "עכשיו אי אפשר להיכנס אליו, כבר מאוחר מאוד כלילה. אבל תראה איזה קור בחוץ, אז בוא תישן בכיתי ומחר תיכנס אל הרב." כשאמר לו שעוד לא התפלל ערבית, אמר לו: "אז תתפלל קודם ערבית." הבחור היה רעב מאוד, והרב אמר לו: "בוא תשתה קצת חמין, אולי קצת מרק חם, ואחר כך נסדר לך גם חדר לישון. ניתן לך מיטה נוחה ושמיכה מחממת, כי קר מאוד והתנור אינו דולק." קיבל הבחור את הצעתו. הוא שתה תה חם, ואחר נכנס מתחת השמיכה כדי להתחמם. הוא התקשה להירדם מרוב קור, ואמר לעצמו: "עוד מעט אני אקום. רק אתחמם קצת..." בסוף

תכינו את השאלה. הרי מתבקש שהכרעת השופט בדין לא תהיה תלויה במוצא של הנידונים. מה הקשר כאן, אשכנזי או ספרדי? הקהל היטה אוזן, והרב המשיך ואמר: "הגמרא אומרת, 'פצע תחת פצע' – חייב על השוגג כמזיד, ועל האונס כרצון. אדם הוא 'מזיק' בכל עניין. אי אפשר שיאמר, 'הייתי אנוס, כי הרוח העיפה אותי. ה'תוספות' דנים מה הגדר של 'אנוס', והאם זה גם באונס גמור או לא? הצנחן שנחת על הקהל היה 'אנוס גמור'. הרי הוא צנחן מיומן ומנוסה, וכבר צבר מאות אלפי צניחות. הסיכוי שרוח בלתי צפויה תסיט אותו מאות מטרים שואפת לאפס, ולמעשה יש מחלוקת בין הפוסקים בעניין הזה." כשהרב שאל אותם על אשכנזים וספרדים, זה היה רק כדי לעורר בהם קשב. למעשה, מה שהוא רצה להוציא מהסיפור הוא, **שאדם חושב שהוא לא יינזק כי הוא בעל ניסיון והוא שולט בעניינים. הוא בטוח שהוא לא יסתכן אחרי האיפון, שהרוח לא תיקח אותו...** אך אין דבר כזה. אדם צריך לדעת ש"אדם מועד לעולם", והוא עלול להיגרר אחרי זה, ומי יודע כמה אנשים הוא יכול להרוג עם האיפון אחר כך. לכן צריך מאוד מאוד להתחזק בדבר הזה. שה' יזכה אותנו, שנזכה להתחזק בקדושה, ולא לדבר לשון הרע, ולשמור את הפה והעיניים בקדושה, וכך הזכות של רבי שמעון בר יוחאי תגן עלינו, כי על ידי לימוד הזוהר, וע"י הקדושה שאדם מתקדש, זה מונע מהאדם הרבה צרות ובעיות. האדם נכנס

משונות, ילדים שנהרגים בחיק אימותיהם... למרות זאת, אנחנו מבקשים מהקב"ה שיפסיק את הצרות. אנחנו לא רוצים צרות. מה עושה הקב"ה? הוא דוחה את הצרות, אך בסוף מגיע זמן הפירעון... משל למה הדבר דומה? לחנווני, שכולם קונים אצלו כהקפה. יום אחד, הוא מודיע לכולם שאין הקפות יותר, כי הוא סוגר את החנות. כעת, כולם חייבים לשלם! כך גם הקב"ה מודיע: "רבותי, הגיע זמן הגאולה. אך כדי שהגאולה תוכל לבוא, צריך לשלם קודם את החובות." מה יעשה האדם כשישאלו אותו "איך השתמשת במכשיר הטמא?" עכשיו עוד אפשר להימנע מכל הצרות והבעיות האלה.

הצנחן אשכנזי או ספרדי?

לפני כמה שנים, כשחגגו שישים שנה למדינה, היה מופע ראווה חגיגי של הצנחנים בחוף תל-אביב. מטוסי חיל האוויר חגו באוויר מסביב, ועשרות צנחנים ירדו מהם. **צנחן אחד קפץ מהמטוס, והיה אמור לנחות במים ולשחות. אבל אז באה רוח חזקה והעיפה אותו לעבר הקהל הצופה.** הייתה שם בהלה גדולה. אנשים דחפו והיכו אחד את השני, והיו שם פצועים. באותו זמן, התקיים בתל-אביב "יום שכולו תורה", ואחרי שנודע הסיפור שהיה עם הצנחנים, אחד המרצים אמר: "יבוא יום, וכל אלה שנפצעו יבואו ויתבעו את הצנחן הזה לדין. יאמר להם השופט: 'אני רוצה לדעת, האם אתם אשכנזים או ספרדים? האם הצנחן היה אשכנזי או ספרדי?'... מה פשר השאלות האלה? ממתי בודקים דברים כאלה?" השאלה המוזרה הזאת הצליחה לעורר את משתתפי השיעור, ואז הרב אמר להם: "תכף

מהנעשה בישיבתנו

בוסרות המיישר

מראות הקודש

מימי ההתעלות

באתרא קדישא מירון

ע"י מו"ר שליט"א

משולחן המלך

השם יתברך? ה' אומר לך: "כמה תבואה נותנת לך האדמה כל שנה? עכשיו, מכיוון שאינך מעבד את האדמה, היא תיתן לך יכול לשלוש שנים!"

שנת השמיטה

בספר "פאר הדור" על ה"חזון איש", מוכא מעשה של אהבת ארץ ישראל שראו אצל הרב יוסף שלמה כהנמן זצ"ל מפניניו. הרב ביקר בשנת השמיטה בקיבוץ "חפץ חיים", שמקיים את מצות השמיטה כהלכה, וגנן לנשק את האדמה, כשהוא אומר לה: "גיד שאבס, שבת שלום אדמה... את אדמה קדושה, את שוכתת השנה. לכן אני אומר לך 'שבת שלום', יש לך זכות... כך גם אמר לנו חכם בן ציון אבא-שאויל: כשם שבשבת כל שעת לימוד נחשבת לאלף שעות, בשנת השמיטה, כל שעה שאדם לומד שווה מאה או מאתיים שעות, כי גם שמיטה נקראת שבת. כמו שאנחנו, בני ישראל, מתנשאים ומתדוממים ביום השבת מעל החיים החומריים שאנחנו שרויים בהם, גם בשנת השמיטה, כל עוד ישבו בארצנו העמים הקדמונים, היא הייתה בבחינת "חול". אך כשבאו עם ישראל לשבת עליה, התדוממה האדמה וקיבלה חיות ונהייתה בבחינת "שבת". וזהו "כי תבוא אל הארץ", ואז "ושבתה הארץ שבת להשם", כי אז תיכנס הארץ לחקופה חדשה שהיא בבחינת "שבת". ולכן כתוב: "בכל ארץ אחזתכם גאולה תתנו לארץ", שימו לבכם לסדר את חייכם, כדי שתתקדש ותתעלה הארץ. 'גאולה תתנו לארץ', שתגאל בימי החול. **כשעלה הרבי הקדוש מבעלזא לארץ ישראל**, הוא נכנס לגור בכית בתל אביב. מסופר בספר

אדם יחרוש בשעת חרישה וזרע בשעת זריעה ויקצור בשעת קצירה, תורה מה תהא עליה?" אצל רבי שמעון בר יוחאי צריך רק לכטוח בה', והכל כבר יסתדר לכך. לא צריך לעשות כלום. אנחנו צריכים הרבה ביטחון בקב"ה, ולדעת שהכל מאיתו יתברך.

בשנת השמיטה יש התעלות גדולה, "ושבתה הארץ שבת להשם". במסכת שבת, דף כ"ב, הגמרא אומרת: כשם שנאמר בשבת, שהיא עדות בין ה' לישראל, ויורדת בה נשמה יתרה; מכיון שהשבת היא "זכר ליציאת מצרים", שאז נעשו בני ישראל בני חורין ויכלו לקבל נשמה יתרה, שהיא בחינת "נחלה בלי מצרים", וגם ארץ ישראל נקראת "נחלה בלי מצרים", כמו שכתוב אצל יעקב אבינו, שאמר לו הקב"ה: "הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתנה. ופרצתה ימה וקדמה צפונה ונגבה", הוא זכה להיות בנקודה הפנימית של ארץ ישראל, המקום שממנה הושטת העולם, ולכן זה "נחלה בלי מצרים". בשמיטה, אומר רבנו האר"י, מקבלת הארץ "נשמה יתרה". וכתוב, "אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלוקים". למה צריך להזכיר כאן "אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים"? כי השנה השביעית נקראת "שנת השמיטה" – "שנה", כי יש בה שינוי מהשנה שלפניה. השפע שבא לחוך הזמן שבטבע משתנה כפי ההכנות של התחתונים. כפי כמה שאנחנו משתנים, כך גם השפע משתנה. "זעשת את תבואה לשלוש השנים" – הייתכן דבר כזה, אם לא שזה מאת

נדרם המסכן. בכורך, הוא קם והלך לבית הכנסת, ואז התברר לו שהרב שאירח אותו הוא חתנו של ה"חפץ חיים", ר' צבי הירש לווינזון. אחרי התפילה הוא הזמינו לארוחת בוקר, ובסיומה הוא אמר לו: "הנה, עכשיו אתה יכול לדפוק אצל ה'חפץ חיים', אני חושב שהוא יענה לך." כשהוא נכנס, ה"חפץ חיים" התחיל להשיח לפי תומו, "זכורני שלפני המלחמה היה שפע גדול. האנשים היו בעלי אמצעים, וכשאדם הלך ברחוב וראה אטורה, פרוטה עלובה, הוא לא היה טורח להתכופף להרים אותה, כי כמה כבר שווה אטורה? אך מאז המלחמה התחפך הגלגל, וכעת פרוטה מן הכיס. היום, כשאדם רואה פרוטה בכוכ או ברפש, הוא נלחם להרים אותה. למה אני מספר לך את זה? כי פעם, כשהעם היהודי בכללותו היה ירא וחרד, וכולם שמרו תורה ומצוות, התפללו ולמדו ככל יכולתם. אם קרה שיהודי נדרם לפני תפילת ערבית, בלי שקרא 'קריאת שמע' והתפלל, לא הקפידו על זה כל כך אל מול כל שפע המצוות שהיה אז. אבל כיום, כשיש חילול השם, ויש פורקי עול, יש מחסור חמור במצוות. **כשבן ישיבה נדרם בלי תפילת ערבית, בשמיים נזעקים על התפילה שחסרה, גם אם זו היתה תפילה מתחת לשמיכה...**" הבחור נדרם לשמוע איך השכינה מדברת מתוך גרונו של ה"חפץ חיים". המשיך הרב ואמר, "כל שכן בזמננו, שיש מחסור גדול בשמיים, וכל מצווה יקרה מפנינים, צריך להיזהר ולהתפלל ערבית, ולחטוף כל מצווה שאפשר..." כך הוכיח ה"חפץ חיים" את הבחור במתן לשונו, בלי שהבחור יפצה את פיו.

הכל יהיה אוטומטית

"ידבר ה' אל משה בהר סיני... דבר אל בני ישראל ואמרת... כי תבוא אל הארץ אשר אני נותן לכם, ושבתה הארץ שבת לה'." – רבי שמעון בר יוחאי היה אומר לאלה שהולכים לעבוד, "אם

לימוד באוהל בליל ל"ג בעומר

תפילת שחרית ברב עם בל"ג בעומר

ברכת כהנים באוהל ממלכת הרשב"י

משולחן המלך

כידוע, לאחרונה היתה שריפה גדולה ברחבי הארץ. הרבה שדות נשרפו, ורק שדה אחד באותו אזור, שדה של שומרי שמיטה, לא נגעה בו השריפה ודלגה עליו.

הלומד תורה פרנסתו תגיע

כעת, נגיד שאדם יאמר "בסדר, אז אני לא אעבוד. אבל מאיפה תהיה לי פרנסה?" נאמר לו, "אל תדאג, הקב"ה ייתן לך, כי הכל מידו." ה"אלשיך הקדוש" היה דורש לתלמידים בעניין הביטחון, איך שהקב"ה משפיע פרנסה, וכל מי שבוטח בו, וישב וילמד תורה בהתמדה, אפילו לא צריך לעשות השתדלות, כי מהשמיים כבר ידאגו לו. בשיעורו של ה"אלשיך" ישב אחד העם, שהיה לו חמור נושא משאות. אותו אדם התעורר ממש מדברי ה"אלשיך" ואמר לעצמו: "זהו, מהיום אני בוטח רק על הקב"ה!" הוא החליט כי מעתה יקבע מקומו בכית המדרש "על התורה ועל העבודה" – תהילים, מעמדות, חומש... הוא התחיל ללמוד מה שהיה יודע, ולאט לאט התקדם. בני ביתו ניסו להניא אותו מכך, ואמרו לו: "גם ככה אין לנו מה לאכול. בסך הכל, יש לך חמור שאתה נושא עליו משאות, והוא מספק לנו כדי מזוננו, מעט לחם ומים. אבל עכשיו מה נעשה? מה נאכל?" אך לא משנה מה אמרו, שום דבר לא השפיע עליו. בהתחלה עוד היה להם אוכל לכמה ימים, אך הגיע הרגע שגם זה נגמר, והם אמרו לו: "אין לנו מה לאכול היום!" אמר להם: "מה הבעיה? נמכור את החמור. מכרו את החמור לגוי שהיה חוצב אבנים בחר, ומביא אותך לעיר ומוכר אותך. יום אחד, נכנס הגוי לאיזו מערה, חצב שם אבנים, וגילה במקום אוצרות – כדים מלאים מטבעות זהב. הוא הוציא כד אחד, ועוד כד ועוד, והניח את הכדים על החמור, אחד מצד זה ואחד מצד זה... הוא כיסה

"שלושת הדושים" על ר' אהרן רוקח, שכל כולו היה שקוע בעבודת השם, בכחירת "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה". באחד הימים ביקש הרבי, "אני רוצה שתביאו לי גנן שיסדר לי את הגינה." שאלו מקורביו, "מה לך ולגינה?", אך אף אחד לא העז לשאול, והביאו לו גנן שסידר יפה את הגינה. כשסיים, ביקש הרבי "שיעבוד הלאה, עוד חודש ועוד חודש, עד סוף השנה." כשהגיעו כל החסידים אל האדמו"ר לכבוד ראש השנה, כמה דקות לפני התקדש החג הוא ביקש, "תגידו לגנן שייקח לו את השכר שעוד מגיע לו, מעבר לכסף שכבר קיבל עד עכשיו, ויותר אני לא רוצה שיעבוד. עכשיו יש לנו מצוות עשה דאורייתא, שאסור לעבוד בקרקע". עכשיו הבינו כולם למה הרבי רצה שיסדרו לו גינה, כי "באחד בתשרי זה ראש השנה לשמיטין", הרבי רצה שתהיה לו קרקע שיעבדו בה, ועכשיו, בפרוש שנת השמיטה, הוא יעשה לשם שמיים וישמוט אותה, ואז "זעשת את התבואה לשלוש השנים".

לכן השמיטה נקראת "שבת להשם". למה לא מספיק לכתוב רק "ישבתה הארץ שבת"? למה להוסיף גם "להשם"? להגיד לך שעכשיו, כשיש לך חופש כי אתה לא עובד באדמה, מה תעשה בזמנך הפנוי? תלך לעבודת ה', תלך ותלמד תורה, כי עכשיו יש לך הזדמנות שהארץ שוכחת ואתה לא צריך לעבוד. אם יגיד האדם 'פרנסה', ידע לו שפרנסה זה מהשמיים.

צדיק באמונתו חייה
דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב **יוסף עבדלחק שליט"א**
מאבירי המוסדות

"ואם תלכו עמי קרי ... ויספתי עליכם מכה"
(ויקרא פרק כו פס' כא).

כותב האור החיים ז"ל "לצד שמכות אלו, הם מכות המרגישות ומכירות השגחה כי ה' מייסר אותם" עכ"ל. כוונתו לומר שכל המכות הללו שאני נוטן לכם אינם אלא לגדום לכם להבין שהכול אני מנהל ומשגיח, וכן כותב המעם לועז על המילה "קרי" שזה מלשון מקרה, הכונה היא שאם המכות שאני שולח לייסר אתכם תחשבו שזה מקרה, אני ילך איתכם בחמות קרי עד שתבינו שזה השגחה מכוונת ואין סתם בעולם. הרי לנו מכאן מוסר גדול לכל מהלך חיינו. והוא שהשם יתברך רוצה שנשקיע את כל מהווי חיינו, **שבכל הניסיונות שהשם נותן לאדם הם בשביל להכיר לו שהכול השם מנהל, ואם אדם לא מכין זאת בבוא הניסיון, אז האדם גורם על עצמו עוד מכות רבות**, והכול נגרם מהחוסר שלו באמונה בהשם יתברך, והיינו שכל התעלות האדם בעבודת השם או ח"ו להיפך אינו תלוי אלא באמונה בהשם בניסיונות החיים, וכך כותב רבינו בחיי זצוק"ל בפירושו על התורה שבכל פירוש בראשית מוזכר המילה גן המרמזת לגן עדן בסה"כ 13 פעמים, ובפירוש ואתחנן אם נספור כמה פעמים כותב את המילה "אש" המרמזת לנהיטם 13 היינו זה נגמר זה ומהו גימטריא של 13 יוצא "אחד" והרמז בזה שע"י האמונה בהשם יתברך אדם יוכל להרוויח גן עדן וח"ו הפך גהנום והכול תלוי כמה האדם ברור אצל האדם הידיעה שה' הוא מנהל אותו ולא שום כוח אחר וכך כותב החפץ חיים (בספרו מחנה ישראל פרק ג) **"עוד צריך האדם לידע, שעקר הטובה השלמה העתידה בימי הגאולה, יהיה מגיע לכל אחד כפי גדר האמונה וההתחזקות שהיו לו בהקב"ה בעת הגלות. שאם רפה ידו, או, חס וחלילה, מתבזבז על ידי זה שלחנו לעתיד לבוא, ואם היתה אמונתו שלמה בה' והתבונן תמיד לטובה, תתרום עבוד זה מדרגתו מאד מאד לעתיד לבוא, ויהא שלחנו שלם מכל טוב".** היינו איך אדם קונה גן עדן או גהנום זה תלוי כמה הוא משקיע ביסוד הזה אשר בו תלוי הכול ומי שיש לו קנין של אמונה וביטחון בהשם יתברך הוא האדם השלם בעיני יוצרו, שנוכח להאמין באמת ובתמים אמן ואמן

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי **דוד בן אסתר הי"ו**
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי **שי בן רות הי"ו**
ורעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים ברכי
התעלות "במידות טובות" והתעלות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאגרי העיסודות

המפתח המיוחד לפתיחת השערים

כבר אמרו: "כי בשמחה תצאו" שעל ידי השמחה
אדם יכול לצאת מכל הבעיות והקשיים שיש לו.
וכמו שנינין השמחה מתעצם וגדל בעקבות
האמונה והביטחון בה' יתברך שעושה עימו הכי
טוב עברנו.

השמחה נתבעת מהעובד ה' כל כך, ועל מעלתה
דיברו הצדיקים רבות, וכפרט הצדיק רבנו **נחמן**
מברסלב זי"ע"א

כך מובא בליקוטי מוהר"ן (ח"ב, תורה י'): **"מה
שהעולם רחוקים מהשם יתברך ואינם מתקרבים
אליו יתברך, הוא רק מחמת שאין להם ישוב
חדע, ואינם מיישבים עצמן, והעיקר להשתדל
לישב עצמו היטב מה התכלית מכל התאוות
ומכל ענייני העולם הזה וכו' ואז בוודאי ישוב
אל ה'.**

אך דע שעל ידי מרה שחורה [עצבות] אי אפשר
להנהיג את המוח כרצונו, ועל כך קשה לו ליישב
דעתו. רק על ידי השמחה יוכל להנהיג המוח
כרצונו, ויכול ליישב דעתו, כי שמחה, היא עולם
החרות בכחיות "כי בשמחה תצאו" (ישעיה, נ"ה)
– שעל ידי שמחה נעשים בן חורין ויוצאים מן
הגלות, ועל כך כשמשקש שמחה אל המוח – אז
מוחו ודעתו – בן חורין, ואינו בכחיות גלות, ואז
יכול להנהיג את מוחו כרצונו וליישב דעתו מאחד
שמוחו בחירות ואינו בגלות, כי על ידי גלות אין
הדעת מיושב."

נמצא מדברי רבנו נחמן **המפתח לקרבת ה'**
היא מידת השמחה, אז יכול האדם להגיע לישוב
הדעת וכשיתיישב בדעתו ויתבונן בתכלית החיים
ובמהותם יתקרב האדם לבוראו.

ואף בענייני העולם הזה, המפתח לקבלת השפע
של הפרנסה מאת ה' הוא על ידי מידת השמחה

מסופר על יהודי אחד שהגיע ליבעל שם טוב
לבקש עצה וברכה לפרנסה טובה, אמר לו הבעל
שם טוב: "אתה רוצה סגולה לפרנסה, תקשיב,
כתוב בפסוק: "זהיית אך שמח" והוא סופר תיבות
של השם הקדוש: **"התקד"**, והפסוק המדבר על
הפרנסה **"פתחת את יריך"** גם מסתיים בשם זה, אם
הינך רוצה פרנסה – תהיה שמח."

אמר לו היהודי: "דבי, אבל זה מאוד קשה לי
להיות בשמחה."

ענה לו הבעל שם טוב בשנינות: "עו, אז מה אם
קשה, מה לא עושים בשביל פרנסה?"

משולחן המלך

איתו את רבי שמעון בר יוחאי. הלך רבי שמעון בר
יוחאי בדרך, וגזרמן לפניו "כן תמליך" שהיה שד
מזיק. אמר לו: "בוא עמי, ותקדש שם שמייים. לך
ותיכנס בבית הקיסר, ולא תצא עד שאני אני אדבר
איתך." וככה היה, נכנס בן תמליך בבית הקיסר
והתחילה להשתגע, והיתה צועקת ומורטת את
שערותיה, מכה את אביה המלך, אוכלת וזורקת
על הרצפה, ועשתה בלג גדול. לא ידעו מה
לעשות, והביאו לה את הרופאים הכי טובים, אך
שום דבר לא עזר. כשהגיע רבי שמעון בר יוחאי,
אמר לקיסר שבא הרב של היהודים, ורק הוא
יכול לטפל בזה. קראו לו, וסיפרו לו על בית הקיסר
שנטרפה עליה דעתה. "אמר, "השאירו אותי לבד
איתה, ואני אטפל בה." כשנשארו לבד, לחש לה
רבי שמעון באוזנה: "כן תמליך, קדש שם שמייים
וצא! אל תזיק לה!" מיד הוא יצא, ופתאום חזרה
לעצמה ושבה להתנהג כבת אדם, מדברת, הולכת
וכו'. אמרו לו לרבי שמעון: "הרשות נתונה לך
להיכנס לחדר האוצרות של המלך ולקחת משם
כל מה שתדע." נכנס, וחיפש את האגרת שעליה
כתובה הגזירה. אמר: "את זה בדיוק אני רוצה. לא
צריך שום דבר אחר, רק את אגרת הגזירה הזאת."
אמר לו: "ביקשת? קיבלת!" הוא לקח את האגרת
וקרע אותה, ואמר: "עם ישראל לא יכול לסבול
את הגזירה הזו" – זו היתה גזרת שמד, נגד שמירת
שבת, טהרה ומילה.

אותם במעט חציץ, ואחר נכנס חזרה למערה להביא
את הכד האחרון, אך אז קרסה עליו המערה כולה
והוא מצא בה את מותו. החמוד חיכה שעתיים,
שלוש, ארבע... הוא כבר נהיה רעב. אז הוא
התחיל ללכת בדרך שהכיר מזה שנים, ביתו
של בעליו הקודמים. כשנכנס לחצר הבית, הוא
התחיל לנעור, ושמעו אותו בני המשפחה וראו את
המזג ששל גבו. הם הכניסו אותו פנימה, סגרו את
שער החצר, והסירו את הכדים מעליו. כששפכו
את החציץ שמילא את הכדים מלמעלה, הם גילו
בפנים... מטבעות זהב לרוב. אמר היהודי לאשתו:
"את רואה? לך, חפשי איפה הגוי הזה נמצא. בטח
הוא עוד חוצב למעלה בהר." הם הלכו לחפש שם,
וראו שכל המערה קרסה עליו. הם הבינו ששם
הוא מצא את האוצר לפני שהוא מת, "זכר זה
בשביל שאנחנו נוכל לשבת ללמוד תורה. תראו
איך מהשמיים מסדרים לאדם את כל מה שהוא
צריך... אכן, 'הבוטח בהשם, חסד יסובבנו'.

מוזב ב"ראשית חוכמה", שאי אפשר להיות בוטח
בה' בלי להיות קודם "מאמין". האמונה בקב"ה
תביא אותו להיות בוטח בה', שאין אחר זולתו.
**צריך שכל דבר שבא על האדם, יקבל אותו
בשמחה.** המאמין בקב"ה באמונה שלמה, יודע
שהכל זה מאת ה' יתברך, ואז מקבל הכל בשמחה.

מבטל כל הגזרות

בזמן רבי שמעון בר יוחאי גזרה המלכות גזרה נגד
עם ישראל, והלכו כולם לרבי שמעון בר יוחאי.
היה שם אחד, שהיתה לו תספורת 'קומי', שהיה
מספר את עצמו כמו הגויים, כי היה קרוב לשלטון
וכך חשבו אותו לגוי. ביקשו חכמי ישראל מאותו
אחד, "אתה תלך ותבטל את הגזירה". שאל אותם,
"איך אלך? תביאו אותי מישוהו בעל מופת", שלחו

תיקון הנפטרים

תיקון הנפטרים וזה תיקון שעושים עבור נשמת הנפטר.

כדי לזכור ולהנמיך בעולמות העליונים ולהעלותו מדרגה שבה הוא נמצא.

המקור לכך: מגדולי המקובלים רבי יהודה פתיה זצ"ל וזה לשונו בספרו הקדוש "מנחת יהודה":

"אם הורשם רצונם לעשות נחת רוח לנפשו, להשיעו ולהצילו מכף הקלע ומדינת של ניהם, שהוא נידון בהם, אין שום אופן,
כי אם לשפך שית ותפילה בפני מלכו של עולם בעד הבת ההוא. וייקבע עשרה אנשים כשרים וידעו ספר ויעשו למת סדר תיקון..."

**והתיקון זה מועיל מאד לנשמות הנפטרים
להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהינם"**

התיקון יערך אי"ה ביום יום שלישי

ב"ט אייר (27/05/25) ערב ראש חודש סיון

בשעה 14:00 בדוכל ישיבתנו הקדושה

לחסידת שמות 03-5520004 שניחה 1

לחסידת שמות
באותו הישיבה

זוהר על הפרשה

חק הוא תורה שבע"פ ומשפט הוא תורה שבכתב

(ח"ג דף קיג ע"א) אם בקחתי תלכו ואת מצותי תשמרו, ומפרש (ויקרא כ"ז) אם בקחתי, דא אתר דגזירין דאורייתא תליין בההוא אתר זהו המקום שמורות וחוקי התורה תלויים במקום ההוא, והיינו המלכות הנקראת חוקה, כי כל דינין ומאני קרבא דמלכא אתפקדן בידהא, כמח דאת אמר (ויקרא יח) את חקותי תשמרו. חוק הוא דאקרי הכי, וגזירין דאורייתא, בה אתפלילן כמו שנאמר את חקותי תשמרו, חוק היא המלכות הנקראת חוקה, כי בה ענין השמירה, וגזרות התורה בה נכללו. (ויקרא כה) ואת משפטי תשמרו כותב בפרשת בהר סיני: ואת משפטי תשמרו ועשיתם אותם, ומביאו כאן ללמד כי מה שכתוב כאן "ואת מצותי תשמרו" היינו כאילו היה כותב "ואת משפטי תשמרו", כעין שכתוב בפרשת בהר. כי משפטי, דא הוא אתר אתרא עלאה, דההיא חקה אחידת ביה משפט זה הוא במקום אחר עליון, דהיינו בז"א שהוא למעלה מן המלכות, שזו החוקה שהיא המלכות אחוזה בו, ומתחברין דא בדא דעילאי ותתאי יכוין שהם מתחברים ומתייחדים זה בזה, לכן שייך לשון שמירה גם במשפט שהוא ז"א, כי מה שיש בזה יש בזה, שהעליונים דהיינו פרצופי האצילות והתחתונים שהם עולמות כ"ע, וכל פקודי אורייתא, וכל גזרי אורייתא, וכל קדושי אורייתא, בהני אחידן וכל תרי"ג מצוות התורה, וכל הגזרות והסיגים שבתורה שבעל פה, וכל מה שצריך האדם לקדש עצמו כמותר לו במצוות התורה, כולם נאחזים בז"א ובמלכות. בגין דהאי תורה שבכתב, והאי תורה שבעל פה לפי שז"א הוא סוד התורה שבכתב, והמלכות היא סוד התורה שבעל פה, ושניהם כוללים את הכל.

מי שעובר על דברי תורה כאילו פוגם בשם הקדוש

ועל דא ועל כן מה שכתוב אם בקחתי דהיינו, כל אינון גזירין ודינין ועונשין ופקודין, דאינון בההוא אתר דאקרי תורה שבעל פה, חקה כל הגזרות והדינים והעונשים והמצוות, המושרשים במקום הנקרא תשבע"פ חקה, והיינו במלכות, ואת משפטי תשמרו היינו, בההוא אתר דאקרי תורה שבכתב המושרשים במקום ההוא הנקרא תורה שבכתב שהוא ז"א, כמח דאת אמר (תהלים פא) משפט לאלהי יעקב כמו שנאמר משפט לאלהי יעקב שהוא ז"א הנקרא אלהי יעקב, ודא אחיד בדא ודא בדא, וכלא חדר זה אחוז בזה וזה בזה, דהיינו ז"א אחוזים וכוללים זה בזה, והכל הוא אחדות אחת. ודא הוא כללא דשמא קדישא וזהו הכלל של השם הקדוש, כי ז"א הוא יה"צ דשם

ממלכת הרשב"י

עיר וקדיש מן שמיא נחית

הוי"ה, והמלכות היא ה' אחרונה דשם הוי"ה, ועל ידי שניהם נשלם שם הוי"ה. ומאן דאעבר על פתגמי אורייתא, כאלו פגים שמא קדישא ומי שעובר על דברי תורה, כאילו פגם את השם הקדוש, בגין דחק ומשפט שמא דקודשא בריך הוא הני לפי שחק ומשפט הם השם הקדוש של הקב"ה, דהיינו שם הוי"ה. ועל דא וע"כ כותב, אם בקחתי תלכו, דא תורה שבעל פה זו היא תורה שבע"פ. ואת משפטי תשמרו, דא תורה שבכתב זו היא תורה שבכתב. ודא הוא כללא דשמא קדישא וזהו הכלל של השם הקדוש שם הוי"ה.

מי שמקיים את התורה והמצוות כאילו השלים את שם הוי"ה

ומש"כ ועשיתם אותם. שואל מאי ועשיתם אותם, בגין דאמר תלכו ותשמרו כלומר כיון שאמר אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו הרי כלל גם את התורה שבכתב וגם את התורה שבעל פה, ואם כן, אמאי ועשיתם מה בא לרבות ועשיתם, ומשיב. אלא, מאן דעביר פקודי אורייתא ואויל באורחוי אלא מי שעושה ומקיים את מצוות התורה והולך בדרכיה, כביכול כאלו עביר ליה לעילא נחשב לו כאילו הוא עשה והשלים את השם הוי"ה למעלה, כלומר כאילו חיק אח המלכות מסוד נקודה לפרצוף שלם, ואת ז"א מסוד ו"ק לכן עשר ספירות. אמר קדשא בריך הוא, כאלו עשאני, ואוקמוה אמר הקב"ה נחשב לי כאילו עשאני ותקני, וכבר ביארנו חז"ל במדרש רבה, אמר הקב"ה אם שמרתם את התורה הריני מעלה עליכם כאילו עשיתם עצמכם, פירוש את הקב"ה כביכול. ועל דא, ועשיתם אותם ועל כן נאמר ועשיתם אותם דהיינו שתתקנו את ז"א, ואמר כי ועשיתם אתם כתיב ודאי דהיינו, והואיל ומתערי עלייכו לאתחברא דא בדא, לאשתתבא שמא קדישא בדא יאות, ועשיתם אתם ודאי והואיל וז"א מתעוררים על ידיכם להתחבר ולהתייחד זה בזה, כדי שימצא שם הקדוש כראוי, כלומר שיושלם השם הוי"ה בכל ארבע אותיותיו, נחשב לכם כאילו אתם עשיתם ותיקנתם את ז"א.

על מה בכה ר' שמעון בר יוחאי

(דף קיג ע"ב) ונתתי גשמיכם בעתם וגו' ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו, דהיינו. (ויקרא כו) כל חדר וחד, יתן חילא דיליה עלייכו כל אחד ואחד יתן את כוחו והשפעתו עליכם. מאן אינון ומי הם המשפיעים, ואמר. ההוא תקונוא דעבדתון דההוא שמא קדישא אותו התיקון שעשיתם, שהוא השם הקדוש, דהיינו לפי שיחדתם את ז"א, לכן הם ישפיעו לכם מהשפע שיצא מיחודם. כגונוא דא כתיב כעין זה כותב, (בראשית יח) ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט. ושואל וכי בגין דכתיב ושמרו דרך יהוה, אמאי לעשות צדקה ומשפט הרי הכל בכלל, ומדוע כתב גם לעשות צדקה ומשפט מה בא לחסוף בזה. אלא מאן דנטיר אורחוי דאורייתא, כביכול הוא עושה צדקה ומשפט והשיב, אלא מי ששומר את דרכי התורה, נחשב לו כאילו הוא עושה ומתקן ומייחד את הצדקה ומשפט. ושואל ומאי צדקה ומשפט מי הם, ומשיב דא קדשא בריך הוא דהיינו שם הוי"ה שהם ז"א. בכה רבי שמעון ואמר, ווי לון לבני נשא, דלא ידעין ולא משגיחין ביקרא דמאריהון כבהרבי שמעון ואמר, אוי להם לבני אדם, שאינם יודעים, ואפילו היודעים אינם משגיחים בכבוד קונם, מאן עביר שמא קדישא בכל יומא כי מי הוא העושה והמתקן את שם הקדוש בכל יום, הני אימא מאן דיהיב צדקה למסכנין הוי אומר, מי שנותן צדקה לעניים, שע"ז זה הוא מתקן את המלכות שהיא סוד ה' אחרונה של שם הוי"ה, ובוה משלים את אותיות יה"צ של השם להוי"ה שלימה.

ונתתי משכני - לשון משכון שנתן לנו הקב"ה להודיענו שינאלנו בקרוב

(דף קד ע"א) ונתתי משכני בתוכם וגו' ומפרש מה שכתוב. (ויקרא כ"ז) ונתתי משכני היינו, דא שכניתא זו היא שכניה ששרתה בישראל. ועוד מפרש מה שכתוב משכני היינו. משכונא דילי. דהיא אתמשכנא בחובייהו דישךאל המשכון שלי, שהשכנה נתמשכנה בעונותיהם של ישראל והלכה עמהם בגלות, כמו שכתוב ובפשעכם שולחה אמצם. ועוד מפרש מה שכתוב ונתתי משכני, משכוני ודאי בבחינה אחרת דהיינו המשכון שלי ודאי, שהוא המשכון שנתן לנו הקב"ה להודיע לנו שעתיד לנאל אותנו בקרוב. מתל לבר נש דתוה רחימא לאתרא, אמר ליה ודאי ברחימותא עלאה דאית לי נגד, בעינא דליירא עמך משל לאדם שהיה אוהב לאיש אחר שנעשה חברו, אמר לו לחברו, ודאי מחמת אהבה הגדולה שיש לי אליך, אני רוצה לדור עמך. אמר הני אנדע דתידור נבאי אמר לו חברו, איך אדע שתדור עמי דירת קבע ולא תעזובני מאיזו סיבה שתדור, נטל כל כסופא דביתיה, ואיתי לגביה הלך והביא את כל חמדת ביתו והביאם אצלו, אמר הא משכונא לגבי, דלא אתפרש מגד לעלמין אמר לחברו, הרי המשכון שלי אצלך שלא אפרד ממך לעולם.

זוהר על הפרשה

בשמה קדישא, ולא אתאחדן ביה, לא בהאי עלמא, ולא בעלמא דאתי ואוי למי שלא עוסק בתורה כי אין לו חלק בשמו הקדוש של הקב"ה והוא לא אחוז בו לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. מאן דזכי בהאי עלמא, וכי בעלמא דאתי כי רק מי שזכה ללמוד תורה בעולם הזה הוא זוכה אליה בעולם הבא ומי שלא עסק בתורה בעולם הזה לא ילמדוהו שם את מה שהחסיד כאן (רמ"ק). דהכי תנינן, (שיר השירים ז) דובכ שפתי ישנים, אף על גב דאינון בההוא עלמא, שפוטתיהו מרחשן תמן אורייתא כי כך למדנו על מש"כ דובכ שפתי ישנים שפירשו שאפילו שהצדיקים ישנים בקבר ונשמותיהם באותו העולם העליון בכל זאת שפוטתיהם מרחשות שם בתורה שהם עסקו בה בעולם הזה.

עד חג השבועות מקריבים מנחת שעורים ובחג השבועות מנחת חיטים

תא חזי, עד השתא אקריבו ישראל תבואת הארץ, תבואת הארץ ודאי ואומר רשב"י בא וראה שעד חג השבועות הקריבו ישראל את תבואת הארץ שהוא העומר והיא ודאי נקראת תבואת הארץ כי היא רומזת על תיקון המלכות הנקראת ארץ. ואתעסקו ביה, ואתקשרו בההוא קשרא ועם ישראל התעסקו בעומר בקצירתו והכנתו וע"כ הם נקשרו בקשר של המלכות כי מה שניפר את העומר כי"ג נפת הוא רומז אל תיקון המלכות מכל הקלי' (רמ"ק). ואף על גב דדינא אשתכח, דינא בשלמא אשתכח ביה (ס"א דעלמא אתנהיג ביה) ואפילו שבמלכות נמצא דין בכל זאת ישראל נקשרו בה כי דין המלכות הוא דין רפה והוא דין שנמצא יחד עם השלום והוא דין יפה הראוי להנהיג העולם (רמ"ק). ואקריבו שעורים והטעם שמקריבים שעורים הרומזים לדינים ולא חטים הרומזים לחיים, בגין דאיהו קדמא מכל שאר תבואה, ומן קדמא מתקרבא, ולא מההוא דמתאחר משום שהשעורים קודמים להבשיל מכל שאר התבואות וראוי להקריב מהראשון ולא מדבר אחר שהוא מאוחר להבשיל, דהא אחידו קדמא, דישאל אתאחדו ביה בקודשא בריך הוא, חכא הוא כי האחידה הראשונה שנאחזו ישראל בקב"ה הוא היה במלכות שבה מושרשים השעורים שהם כח הדינים שבמלכות ובגלל שישאל היו אחוזים בתחילה רק במלכות או לכן הקריבו את העומר מהשעורים. אמר קדשא בריך הוא, אנה יחבית לבו מן במדברא, מההוא אתר דאקרי שמים ואמר הקב"ה לישראל שאני נתתי לכם מן במדבר מהמקום של הו"א הנקרא שמים, דכתיב כמש"כ בפסוק, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, ואתון מקריבין קמאי שעורים ואתם מקריבים קרבן לפני מהשעורים שהוא כנגד המלכות בכדי לעורר את המלכות אל הייחוד, דהיינו שהוא בחינת המין שישאל מעלים למלכות לצורך התעוררות הייחוד, והתעוררות הוא עד הו"א הזכר ששם בחינת החיטים כי חטה בגימטריא כ"ב כנגד כ"ב אותיות התורה ולכן בשבועות מקריבים מנחה מחיטים (רמ"ק).

ממלכת הרשב"י

עיר וקדיש מן שמיא נחית

ב"לא חשבך מפר דעו

לכר נש דרחים אתתא, והוות דירא בשוקא דבורסקי משל לאדם שאהב אשה, והיתה דרה בשוק של בורסקי, שהוא המקום של מעבדי עורות של בהמות שריחם רע, אי לא הוות היא תמן, לא עייל בה לעלמין אם היא לא היתה שם, לא היה נכנס שם לעולם. ביון דהיא תמן, דמי בעיניו בשוקא דרוכלי, דכל ריחין דעלמין טבין אשתכחו תמן אבל כיון שהיא שם, דומה בעיניו השוק של בורסקי כשוק של מוכרי בשמים, שכל ריחות הטובים שבעולם נמצאים שם.

אוף חכא אף כאן כתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם, דאיהו שוקא דבורסקי שהוא מקום הקליפות והטומאה, שהוא מאוס בעיני כשוק של בורסקי שריוו רע, ועם כל זה, לא מאסתים ולא געלתים. ואמאי ומפרש למה לא מאסתים, ואמר. לכלתם. בגין כלתם דאנא רחמנא לה, בשביל הכלה שלהם שהיא השכינה, שאני אורב אותה, דאיהי רחמנא דנפשאי, דשריא תמן שהיא אהובת נפשי הנמצאת שם עמם, ודמי עלי ככל ריחין טבאן דעלמא. בגין תהיא כלה דבגווייהו לך, דומה עלי ארץ האויב ככל ריחות הטובים שבעולם, בשביל אותה הכלה הנמצאת ביניהם. אמר רבי יוסי לרבי חייא, אלז לא אתינא חכא, אלא למשמע מלה דא, דיי אם לא הייתי בא לכאן אלא לשמוע דבר זה היה די לי.

אשריו מי שעוסק בתורה ואוי למי שלא עוסק בה

(דף קטו ע"ב) אמר רבי חייא לרבי יוסי, אנה שמענא מלה דרתא, דאמר רבי אלעזר אני שמעתי דבר חדש שאמר רבי אלעזר, על מה שכתוב לא מאסתים ולא געלתים לכלתם, לא הכיתים ולא הרגתים לכלותם מיבעי ליה כך היה צריך לומר. אלא לא מאסתים ולא געלתים פירושו כי, מאן דסאני לאתרא מאיס הוא לקבליה, וגעלא הוא בגיעולא קמיה מי ששונא לאחר מאוס הוא כנגדו ומטעל הוא בגיעול לפניו. אבל חכא אבל כאן בבני ישראל, לא מאסתים ולא געלתים. מאי טעמא מהו הטעם. בגין דחביבותא דנפשאי בינייהו. ובגינה כלהו חביבין גבאי לפי שאהובת נפשי שהיא השכינה נמצאת ביניהם, ובשבילה כל ישראל הם חביבים אצלי, דהא הוא דכתיב וזה שכתוב לכלתם. לכלתם כתיב, חסר וי"ו הנה לכלתם כתיב חסר וי"ו שרומזת על השכינה הנקראת כלה, ומלת לכלתם פירושה, בשביל הכלה שלהם, בגינה בשבילה לא מאסתים ולא געלתים, בגין דאיהי רחמנא דנפשאי, רחמנותא דילי גבאה לפי שהיא אהובת נפשי, והרי האהובה של אצלם.

מן גלותא ברחמי

גם כשישראל בגלות המשכון בידם ולא עזבו אותו לעולם

כך קדשא בריך הוא, בעא לדידא בהו בישאל כך רצה הקב"ה לדור עם ישראל בחסדו הגדול מבלי שזכו לכך, מה עבר, נטל כסופא דיליה, ונחית להו לישאל פירוש, מה עשה הקב"ה, לקח את החמדה שלו שהיא השכינה והוריד אותה לישראל והשרה אותה עליהם. אמר לון, ישאל, הא משכונא דילי גבייכו, בגין דלא אתפרש מנייכו לעלמין אמר להם הקב"ה לישראל, הרי המשכון שלי אצלכם, וכך תהיו בטוחים שלא אפרד מכם לעולם. ואף על גב דקודשא בריך הוא אתרחיק מינן, משכונא שביק בידן ואף על פי שבגלות התרחק הקב"ה מאתנו, משכון שהיא השכינה השאיר בידנו, ואנן נטרין תהוא כסופא דיליה ואנו שומרים את החמדה שלו, כלומר אנו מתחזקים להחזיק כח השכינה שתהא מוכנת לקבל שפע מו"א, שזוהי החשק שלו, מאן דיבעי משכונא, ייתי לדידא גבן כדי שמי שיבקש את המשכון שלו, דהיינו הקב"ה, כשיבקש את השכינה יבא לדור ולשכון אצלנו בגין כך ונתתי משכני בתוכם, משכונא אתן בידייכו, בגין דאדור עמכון בשביל זה כתוב ונתתי משכני בתוכם היינו משכון אתן בידיכם, כדי שאדור עמכם. ואף על גב דישאל השתא בגלותא, משכונא דקודשא בריך הוא, הוא גבייכו, ולא שביקו ליה לעלמין ואף על פי שישאל הם עתה בגלות, המשכון של הקב"ה הוא בידם, ולא עזבו אותו לעולם.

לכלתם - לשון כלה שמאהבת הכלה - השכינה לא מאס ה' בישראל

(דף קטו ע"ב) אמר רבי חייא לרבי יוסי, אנה שמענא מלה דרתא, דאמר רבי אלעזר אני שמעתי דבר חדש שאמר רבי אלעזר, על מה שכתוב לא מאסתים ולא געלתים לכלתם, לא הכיתים ולא הרגתים לכלותם מיבעי ליה כך היה צריך לומר. אלא לא מאסתים ולא געלתים פירושו כי, מאן דסאני לאתרא מאיס הוא לקבליה, וגעלא הוא בגיעולא קמיה מי ששונא לאחר מאוס הוא כנגדו ומטעל הוא בגיעול לפניו. אבל חכא אבל כאן בבני ישראל, לא מאסתים ולא געלתים. מאי טעמא מהו הטעם. בגין דחביבותא דנפשאי בינייהו. ובגינה כלהו חביבין גבאי לפי שאהובת נפשי שהיא השכינה נמצאת ביניהם, ובשבילה כל ישראל הם חביבים אצלי, דהא הוא דכתיב וזה שכתוב לכלתם. לכלתם כתיב, חסר וי"ו הנה לכלתם כתיב חסר וי"ו שרומזת על השכינה הנקראת כלה, ומלת לכלתם פירושה, בשביל הכלה שלהם, בגינה בשבילה לא מאסתים ולא געלתים, בגין דאיהי רחמנא דנפשאי, רחמנותא דילי גבאה לפי שהיא אהובת נפשי, והרי האהובה של אצלם.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מן הגאון המקובל
חכם **בניהו שמואל'ל שליט"א**
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש'**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

"זהנה, ב' פעמים שי"א - גימטריא תרכ"ב, והסוד
(חכוק, ג', ח'): כי תרכב על סוסך מרכבותך ישועה,
כשהוא בדרך אינו צריך שיתירא מן עין הרע. וזהו
שאמרו, שהתקנה בנחיר שיש בו שי"א נימין קדישין
וכו", עכ"ל זלה"ה ע"ש.

וכתב שם הרב המפרש, 'קקן הצבי' ז"ל, וזו לשונו:
פירוש, שבגמרא אמרו שיש תיקון לעין הרע שלא
תשלוט, כי יתן הגדל בנחיר ימין וכן בשמאל, כאופן
שיוכל לראות בעצמו את נחיריו. ואמר בסודו, שיש
בכל נחיר אחד שי"א נימין קדישין, והנה לא רמזא
ה-שי"א בנחיר אלא א"כ יתן הגדל בו, שאז נשלם
השי"א בו וכו' ע"ש.

והנה, באמת, בגמרא בפסחים (שם) הוזכרה סגולה
זו בשביל הזוגות, ואולי קבלה היא ביד רבינו בעל
הקנינים ז"ל ורבינו מהר"ש ז"ל, שהיא סגולה להציל
גם מעין הרע. ויתכן, שענין הזוגות הוא גם-כן עין הרע,
וא"כ הכל אחד.

עכ"פ, הרי מצינו תיקון שלא תשלוט עין הרע, והוא
שייתן הגדל בנחיר ימין להשלים למספר שי"א
להמשיך שפע משי"א נימין קדישין שבימין, וכן ייתן
נמי הגדל השני בנחיר שמאל להשלים מספר שי"א,
להמשיך שפע משי"א נימין קדישין, להינצל מעין
הרע.

ובזה יובן, בס"ד, מה שרמזו השם יתברך למשה ואהרן
ואמר, מן עשרים שנה וכו' תפקדו אותם לצבאותם
אתה ואהרן. ואם תאמר, ואיך תפקדו? והלא יש
לחוש לעין הרע שלא תשלוט ח"ו, לכן אמר: ואתכם
יהיו איש איש, כלומר אתכם יהיו - בעזרתכם, אי"ש
אי"ש - הוא סוד שי"א נימין קדישין, שרמז לו
על הסגולה הנזכרת שהיא שי"א נימין מימין ושי"א
משמאל להציל אותם מעין הרע.

ובזה יובן בס"ד מה שאמר בפרשת שלח לך (במדבר,
י"ג ב'): אי"ש אחד אי"ש אחד, לשון כפול, לרמזו על
שי"א ושי"א הנזכרים שימשיכו אותם לשלחם עמהם,
אולי לא תזיק הסטרא-אחרת שהיא עינא בישא
להחטאים. ע"כ דברי רבינו יוסף חיים.

כשראיתי דברים אלו שמחתי מאוד, כי הנה גילו לי מן
השמים מה עשה הצדיק רבי יוסף וולטוך זצ"ל. ובלייל
שבת אכן פנה אלי ראש הישיבה, "בניהו, תאמר איזה
דבר תורה. וסיפרתי את המעשה שראיתי אצל רבי
יוסף בענין הגי' הנ"ל, ואמרתי את מה שכתב רבינו
יוסף חיים ב'אדרת אליהו' והיינו שמחים מאוד.

הרב וולטוך בלימוד עם החברותא

בחלומות יגלו לך... וכך נפרדו, בברכת שבת שלום.

באותה שבת, נסעו עם תלמידי מו"ר ראש הישיבה זצ"ל
לעשות את השבת בעיר הקודש צפת, והאכסנייה
הייתה אצל משפחת שכבו הי". בבוקרו של יום שישי,
הם עלו על הרכבת ונסעו לחיפה, ומשם המשיכו
כאוטובוס לצפת. לאורך כל הנסיעה, היה מו"ר ראש
הישיבה, הרב צדקה, אומר להם חידושים על מסכת
יבמות מתוך המחברת שלו, עד שהגיעו לצפת. אז
כל אחד הלך לדרכו, להכין עצמו לקראת
שבת קודש.

סיפר מורנו הרב שליט"א, "אני
עברכם, אמרתי אל לבי, אולי
יאמר לי ראש הישיבה בלייל
ש"ק לומר איזה דבר תורה על
שולחן השבת. ע"כ נכנסתי
לאחד מבתי המדרש ללמוד
חידוש כלשהו על הפרשה.
וכאשר פתחתי בספר 'אדרת
אליהו' לרבינו יוסף חיים,
וראיתי שהוא שואל:

ויש להבין כיצד אפשר למנות
את בני ישראל, והרי על ידי מנייתם
ישלש בם עין הרע? וכך הוא כותב: על
הפסוק "מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא בישראל תפקדו אותם לצבאותם אתה ואהרן,
ואתכם יהיו איש איש למטה", יובן בס"ד לרמזו קשר
הפסוקים, ונקדים בס"ד מה שכתב הרב הקדוש רבי
שמעון מאוסטרופולי זיע"א זלה"ה (בספרו הכהור
"זן ידן", במאמר 'דף צ"ז'),
וז"ל:

"פירוש, מה שאמרו רז"ל
בפרק ערבי פסחים (פסחים,
ק"ע א') שייתן הגדל בנחיר
ימין וכן בשמאל, ידוע כי
נחיר גימטריא מספר רס"ח,
וכן נחיר השני גימטריא
רס"ח. והנה רס"ח נחסר
ממנו מ"ג להשלים למנין
שי"א, שהוא סוד שי"א
נימין קדישין. וכיצד יהיה
ב' פעמים שי"א? יעשה כך:
נחיר שהוא רס"ח ישים בו
גדל שמספרו מ"ג, רס"ח
ומ"ג גימטריא שי"א, כן
יעשה בנחיר ימין וכן יעשה
בנחיר שמאל.

רבי יוסף וולטוך זצוק"ל

ר' יוסף וולטוך היה מגדולי הצדיקים
הנסתרים בארה"ק, ונפטר בתאריך כ'
אייר תשמ"ג. היה ממוצא אשכנזי,
והתנהג בחסידות מופלגת. הוא היה
כן כיתם של קדושי עליון, חכם סלמן
מוצפ, רבי מאיר אבוחצירא, זיע"א.

סיפר מורנו הרב שליט"א, כי

בהיותו בחור כן שבע עשרה

בערך, למד בכיתת מו"ר מו"ר ראש
הישיבה חכם יהודה צדקה זצוק"ל,

ובהפסקות זכה ללמוד עם הצדיק

הנסתר ר' יוסף וולטוך

זצ"ל. וביחד הם למדו

כ"ה כמה וכמה

מסכתות. ובכל

ערב היה מלווה

אותו לאכסנייה

שבה היה מתארח.

מעשה נפלא על

הסגולה נגד עין הרע

פעם אחת, ביום חמישי של פרשת במדבר,

ליווה מורנו הרב שליט"א את רבי יוסף וולטוך

זצ"ל לרחוב מאה שערים, לשם היה הולך

רבי יוסף בקביעות כל יום חמישי, בכדי

לקנות חוברות מסוימות בשפת האדיש.

אותו יום, כשיצאו יחדיו מהחנות, עבר

שם גי אחד והסתכל במשך דקות

ספורות בהסתכלות חזקה מאוד על רבי

יוסף. מורנו הרב שליט"א הבחין וראה,

שר' יוסף הניח את האגודל שלו על הנחיר

של האף, ואמר בלחש: איש איש איש - ג'

פעמים. כששאל אותו לפרש הענין, הסביר לו: "זכי

לא ראיתי שהגי הסתכל עלי ושם עלי עין הרע?"

אמר לו מורנו הרב שליט"א, "אם כן, מה הועלת

בכך ששמת את האגודל על הנחיר ואמרת ג'

פעמים איש?"

ענה לו רבי יוסף, "אתה עדיין צעיר,

וכשתתחזק בעזרת השם אסביר לך, כי

יש בזה סודות גדולים". אמר לו מורנו

הרב שליט"א בבדיחות, "אם לא תגלה

לי - יגלו לי מן השמים". צחק רבי

יוסף, וענה לו אף הוא בבדיחות, "אולי

ידע למרחוק

ואם עסוקים אנחנו בדברי הצדיק רבי יוסף וולטוך, נוסף כאן מעשה שאמנם לא שמענוהו ממורנו הרב שליט"א, אולם שמענו מעשה זה מפי הרב הצדיק רבי חגי כהן שליט"א, המתגורר בסמיכות לשיבת המקובלים. וכך סיפר:

בהיותנו צעירים לימים, מספר רבי חגי שליט"א, הלכנו להתפלל תפילת חג הסוכות בכותל המערבי. והסתופפנו בצילו הקדוש של רבי יוסף וולטוך, שהיה מארגן מניין תלמידי חכמים להפילה עימו בכותל. הגבאי סידר את כל הכיסאות, ורבי יוסף התיישב על כסאו ושמר את הכיסא הסמוך לו לאדם נוסף. החלו להגיע הציבור, והתיישבו בחלק מהכיסאות, לאחר כמה דקות הגיע ראש ישיבה מפורסם שהיה גם כן מקורב לרבי יוסף, וכא

להתיישב על הכיסא הסמוך לרבי יוסף. אולם רבי יוסף הודיעו, "כיסא זה שמור לבניהו". אמר לו ראש הישיבה הנכבד, "בניהו הוא אברך צעיר לימים, ויכול הוא לשבת גם בכיסאות הנוספים שטרם נתפסו". הרים עליו רבי יוסף את עינו הטהורות ושאל בקול תמיהה, "האם אינו יודע את גודל נשמתו של בניהו?!" הבין אותו ראש ישיבה את מקומו וביקש את סליחתו של רבי יוסף, ומיד התיישב על אחד הכיסאות שהיו בסמיכות מקום...

מעשה פטירתו של ר' יוסף וולטוך היה גם הוא פלאים

מספר מורנו הרב שליט"א על ר' יוסף וולטוך ע"ה שנפטר בגיל שישים וארבע. למחרת הילולת רשב"י שלח הרב וולטוך אל מורנו הרב שליט"א שליח שהוא מבקשו שיבוא למחר ביחד עימם למירון ולמקומות הקדושים הסמוכים, אך מורנו הרב שליט"א לא יכל ללכת עימם מאחר והיה לומד בישיבת 'פורת יוסף' ולא היה לו אפשרות לעזוב את הלימוד. לבסוף נסע הרב וולטוך עם עוד כמה אנשים לצפון, וכשהגיע למערת הארץ הוא לא הרגיש טוב ושם הוא נפטר, והוא כן שישים וארבע שנים בלבד.

שהיה תלמיד חכם מופלג ואיש קדוש. הוא הלך איתו, אבל התבייש מאוד, כי עדיין היה צעיר ולא היה לו מגבעת. הוא אמר לעצמו, "עכשיו רבי 'אברום' יראה את העוונות שלי על המצח".

לכן התבייש מורנו הרב שליט"א להכנס לכיתו של רבי אברהם, ואז עלתה מחשבה בלבו שיניח את הכיפה שלו בקדמת ראשו ויכסה בה אף את המצח. אבל לבסוף החליט, שאין זה מן הכבוד ללכת בצורה שכזו, והוא נכנס אליו כרגיל. ואז אמר לו רבי 'אברום', כשזיק של פקחות מרצד בעיניו, "יש צדיקים שלא עוזר שמכסים את המצח כי הם רואים גם מאחורי הכיפה מה קורה". כשמע זאת רבי יוסף וולטוך, הסתובב לבניהו הצעיר ושאלו, "מה, חשבת לכסות את המצח שלך?" והוא ענה לו, "כן".

ואז הרב וולטוך אמר לו, "אתה ילד קטן וצעיר, וכי אתה יודע מה זה עוונות?"

לאחר מכן, הלך בניהו הצעיר אל הרב שרעבי וסיפר לו את אשר התרחש שם. אמר לו מורנו הרב שרעבי שאינו צריך לחששות מסוג זה, לכסות מצחו, והרגיעו בדברים אלו.

"ככה היינו תמימים", סיכם מורנו הרב שליט"א את דבריו, אבל הם מכוח הקדושה והיראת שמים ותיקון המידות, הם ידעו ממש הכל. פלא פלאות.

הרב וולטוך עם הרב כדורי זצ"ל

ביום ראשון חזרנו לירושלים, ובצהריים, לאחר השיעור עם ראש הישיבה, פגשתי בצדיק רבי יוסף וולטוך זצ"ל, ואמרתי לו שגילו לי כבר מן השמיים, והסברתי לו את כל מה שכתוב שם, ושמוח שמחה גדולה... וכאשר ראיתי שיש עת רצון לפניו אמרתי לו בבדיחות בדעת "עכשיו אתה צריך להתחיל לגלות לי סודות, כי אם אתה לא תגלה לי, אז מהשמיים כבר יגלו לי..."

מתפרנס מיגיע כפיו

מספר מורנו הרב שליט"א שהיה לומד עם רבי יוסף וולטוך כל יום במשך שתיים מסכת אחר מסכת, והרב וולטוך ע"ה היה תלמיד חכם גדול וצדיק. והוא הכיר לכבוד הרב את רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל, היה ראה דברים מרוממים לא מהעולם הזה והיה יודע הכל. הוא היה מתפרנס מיגיע כפיו והיה מטאטא רחובות בת"א. כשהרב היה שואל אותו אלו כוונות אתה מכוון בזה? היה עונה אני מכוון בזה לכער את החיצונים... ולייפות את א"י.

הידידות עם רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל

עוד בהיות מורינו הרב בחור צעיר לימים, קישר אותו הרב וולטוך לכמה צדיקים, כהרבי מלעלוב והגה"צ רבי אברהם אהרונוביץ ועוד חברים שהיו לרבי יוסף. לפי שראה במורנו הרב שליט"א דמות גדולה שתאיר את עיניהם של ישראל. אחד מגדולי הצדיקים שאליו לקח רבי יוסף את מורנו הרב היה הגה"ק רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל. סיפר מורינו הרב שבפעם הראשונה שהגיע עם רבי יוסף לרבי מאיר היה בחור צעיר והייתה סעודת מצווה בביתו של רבי מאיר, ורבי יוסף הושיבו בתווך בינו לרבי מאיר, וביקש רבי יוסף מרבי מאיר שאת שאריות מאכלו ייתן בצלחתו של מורנו הרב בכדי שיהיה לו את הזכות לאכול מקדושת מאכלו, שהרי הוא כשיירי הקורבנות העולות על המזבח. בתוך הסעודה החל רבי מאיר להשקות את כל הסועדים במח"ה – עראק. ובקבוק העראק היה מכוסה בכד צבעוני יפה, ולא היו רואים את תכולת הבקבוק. רבי מאיר מזג כוס אחד כוס, עד שנתמלאו כוסות רבים מאוד לכל הסועדים, באופן שלא יתכן שמתוך בקבוק אחד יצא אפילו חצי מן הכמות שמזג. והיה פלא גדול בעיני, ועל כן לחצתי ברגלי על כף רגלי של רבי יוסף, ברומזי לו שיתן לב כמה עשרות כוסות נמזגים מבקבוק אחד, ואז רבי יוסף הסתובב לכיווני ואמר, בניהו, אלו דברים של מה בכך, אל תיתן עין דחינו שלא יהיה עין של התפעלות מן הנס ויכול להפריע לנס.

"לאחר מכן ביקש רבי יוסף מרבי מאיר שיעביר את ידיו הקדושות על פני, לפי שהיו לי פצעים בפנים ורצה רבי יוסף לשמחני שיעברו מעלי הפצעים. רבי מאיר החל לברכני כפיו שיעברו כל הפצעים, אולם רבי יוסף התעקש עם רבי מאיר שיעביר את ידיו הקדושות דוקא על פני. ורבי מאיר כבדו מאוד, ועל כן שם את ידיו על פני, ויהי לפלא שמאותו יום פסקו כל הפצעים, בסיעתא דשמיא."

צדיקים שרואים גם מאחורי הכיפה

כשעוד היה מורנו שליט"א ילד כן שתים-עשרה שנים, לקחו רבי יוסף לגאון הצדיק רבי אברהם אהרונוביץ זצ"ל,

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

המשך הלכות ספירת העומר

ומותר להדליק גם ביו"ט עצמו ולא רק לפני השקיעה כבשבת, אמנם בימנו שיש תאורה לא כדאי להדליק את הנר ביו"ט אלא מערב יו"ט, כיון שראוי לכבות את האור לפני ההדלקה, משום שמבואר בשו"ע (סי' רסג סעי' ח) שעל תוספת אורה לא מברכים וסב"ל, כיון שהאור נעשה להאיר, ואם יש אור לא יכול לכוך, לכן יכבו את האור וידליקו את הנר ולאחר מכן את האור, ואותם שסומכים להדליק ביו"ט דעתם שאור החשמל לא נעשה לשם מצוות נרות יו"ט, ולא מוכן טעמם שהרי האור הוא המצווה של שלום בית ויש כבר אור התאורה החשמל, ולכן ידליקו לפני יו"ט וידאג לכבות את החשמל, וכן יקפידו לעשות כן בערב שבת.

כיצד ינהגו בשבת שחל במוצאי יו"ט?

העיד הרב יעקב יוסף שהיו מכוונים שעון שבת שיכבה האור בזמן הזה והיה מדליקים את הנרות ביו"ט לצורך שבת, ועוד שיש יותר סברא להחמיר כיון שכיו"ט יש איסור להדליק נר בטלה (שו"ע סי' תקיד סעי' ה), וכאן שיש אור מהחשמל אין צורך כלל באור הנר, לכן יכוונו שעון ויכבה האור ויוכל להדליק את הנרות.

וגם מי שמדליק שיש אור יש לו על מי שיסמוך אמנם זה לא פשוט כלל.

להדליק נרות לעילוי נשמת נפטרים ביו"ט

כתב בחזו"ע (יו"ט עמ' נה) שלא חשיב נר של בטלה, אע"פ שאין משתמשים בו, כיון שיש הנאה ממילא בתוספת האורה בבית, ומ"מ עדיף להדליק בבית הכנסת כיון שיש כזה גם כבוד לבית הכנסת ותוספת אורה, כמו שנאמר "באורים כבודו ה'" (ישעיה פכ"ד פסוק טו), ויש שחולקים כיון שאין כלל תוספת אורה במקום שיש אור החשמל.

האם מותר להוריד שער הראש ושער שאר הגוף בעומר?

כתב בשו"ע (סי' תצג סעי' ב) נוהגים שלא להסתפר כימי ספירת העומר עד ל"ג לעומר, שאומרים שאז פסקו מלמות, ואין להסתפר עד יום ל"ד בבקר, אלא א"כ חל יום ל"ג ערב שבת שאז מסתפרים בו מפני כבוד השבת.

ובסעי' ג' כתב וגם אלא שמסתפרים בר"ח אייר מנהג טעות הוא, [ובחזו"ע (יו"ט עמ' רסב) כתב שיש להקל בר"ח למי שקשה לו מאוד וסמכו בזה על הדרב"ז, ובמקום צורך גדול הקל אף בכל ע"ש],

וכתב באורל"צ (ח"ג פי"ז הלכה ד) שכשאר חלקי הגוף יש גם איסור, כמו שמצינו דין זה בהלכות אכלות שיש איסור לאכל וכן כימי בין המצרים שאסור להוריד גם שער שבשאר הגוף ולא רק שער הראש, וודאי שימים אלו משום אכלות וילמד סתום מן המפורש, [אמנם ודעת הגרע"י שלא מצינו במין בשאר הגוף כימי ספירת העומר ולכן יש להקל].

ונשים לא בכל ל איסור תספורת כלל.

האם מותר להסיר שערות במקום שמתבייש בהם?

למי שיש לו שערות שמבישות אותו כגון באוזן וכדו', מותר להסירם כימי העומר, כיון שיש הלכה בהלכות אכלות שאם הכבד עליו שערות מותר בתספורת, וכן מי שמפריע לו מאוד הזקן יש להקל משום כך.

הלכות שבועות

ממתי אפשר להדליק נר של יו"ט?

הדלקת הנר ליו"ט מברכים עליו לדעת מרן,

מעשרה בירחור

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרב"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שאלה: איציק השתתף במכרז על רכב יוקרתי וזכה במכרז, לאחר שלקח את הרכב ובירר אצל מומחים התברר לו שהמחיר שהציע אינו שווה את הרכב ועל כן טוען איציק לביטול המקח הואיל ונתאנה, לעומתו טוענים בעלי המכרז כי הוא זה שהציע את המחיר ולא הם שהוטו אותו על כן לא יוכל לבטל את המקח, עלו ובאו שני הצדדים לבית הדין לברר הדבר.

תשובה: אם איציק לא שילם עדין את הכסף ומעוניין לחזור בו, יכול, ואין הם יכולים לחייבו לקיים את המקח, אך אם כבר שילם עבור הרכב אין הוא יכול לחזור בו.

הנימוק: בנתיבות המשפט (סימן קט ביאורים סק"ה) משמע דבכ"ז אין אונאה, כיון שהלוקח מוסיף במחיר מדעתו. וע"ע שו"ת שואל ומשיב (מהר"ד ח"ג סימן קלז) שכתב שאין במכירה פומבית או דבר הנמכר בהכרזה אונאה משום שסבר וקיבל. והמהרש"ם במשפט שלום (סימן רכו סעיף טו) הביא שבספר יהושע משמע דס"ל שיש דין אונאה, ופלפל בראיות ולא הכריע ע"ש.

אמנם בשו"ת תשורת ש"י (ח"א סימן תנו) הוכיח מתשובת הרא"ש (כלל יג סימן כ) שגם במכירה פומבית יש אונאה, שהרי נשאל הרא"ש גבי חכירות המס הנמכרת [על ידי מושל העיר] בהכרזה מי יהיה טובה המס מאותם הנכנסים לעיר, וטענו החוכרים שנתאנו במקח, והשיב להם הרא"ש שאין כאן אונאה הואיל וחכירות המס היא לפי המזל כי לעולם אין ידוע כמה יעשה באותו שנה ע"ש ולא כתב להם שאין אונאה בשביל שנמכר בהכרזה ע"ש.

ולמעשה הפתחי חושן (פ"י הלכה טו) כתב שיש אומרים שאין אונאה במכירה פומבית ע"ש. ועל כן נראה דכל כה"ג יכול המוחזק יכול לטעון קים לי. ואם הכסף עדין בידו של המתאנה יכול לבטל את המקח ואם כבר שילם הרי בעלי המכרז כבר מוחזקים ואינו יכול לחזור בו.

לזכרון עולם בהיכל ה'

איגרת ל בני הנעורים

מעלת העמלים בתורה

כתב רש"י (ויקרא פרק כו). אם בחוקתי תלכו - יכול זה קיום המצוות, כשהוא אומר ואת מצוותי תשמרו, הרי קיום המצוות אמור, הא מה אני מקיים אם בחוקתי תלכו, שתהיו עמלים בתורה: ואת מצוותי תשמרו - הו' עמלים בתורה על מנת לשמור ולקיים, כמו שנאמר (דברים ה א) ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם: ובהמשך שם, ואם לא תשמעו לי - להיות עמלים בתורה, לדעת מדרש חכמים. יכול לקיום המצוות, כשהוא אומר ולא תעשו וגו', הרי קיום מצות אמור, הא מה אני מקיים ואם לא תשמעו לי, להיות עמלים בתורה וכו'.

ועל כן לא לחינם מצינו בזה הקדוש (ח"ג פב): בשם הרע"א מהימנא משה רבינו ע"ה, שאדם אשר עמל בסוגיא להבין את שורש הסוגיא, ומוציא בעצמו את ההלכה לאורה, הרי הוא כבן ולא כעבד, כשמש ולא כירח וכוכבים, והרי הוא מקבל את התורה מאת הקב"ה בסיני, משא"כ מי שלומד מאדם אחר שעמל על הסוגיא, ומקבל ממנו, ולא מתוך יגיעה שלו, הרי הוא (כהשוואה ובערכך להנ"ל) כעבד ולא כבן, כירח וכוכבים ולא כשמש, ואינו מקבל מאת המלך עצמו.

ועוד אמרו חז"ל על התורה הקדושה יקרה היא מפנינים - מכך גדול שנכנס לפני ולפנים, **וזה מבהיל על הרעיון כמה גדולה מעלת לימוד התורה והזכות להיות תלמיד חכם**, שאף שעיני כל ישראל נשואות ביום המקודש יום הכיפורים אל בניסת הכהן גדול לפי ולפנים לקודש הקודשים עם כל זה מעלת התורה יותר גבוהה אפילו מענין גדול ונשגב זה.

ובפירוש רבינו יונה על אבות (פרק ד מ"ה) כתב וזה לשונו: והלומד על מנת לעשות מספיקן בידו ללמוד וללמד ולעשות, ר"ל שדעתו לפלפל בלימוד כדי לדעת אמיתות הדברים, ורצונו לטרוח כמה ימים ושנים להשיג דבר קטן ולנהוג עצמו על פי האמת הרי זה למד על מנת לעשות. שכל עיקר מחשבתו אין (אינו) כי אם אל המעשה להיות אמת. ולפיכך מספיקן בידו ללמוד וללמד ולעשות שהכל בכלל המעשה:

ובעל המ'שנה למלך' בספרו פרשת דרכים (דרך צדיקים דרוש כד) לאחר שפלפל בענין האם תלמיד חכם עדיף הוא מספר תורה, העלה למסקנא, דסתם ת"ח שאינו מורה הוראה, ס"ת עדיף ממנו, אבל גברא רבה שהוא מורה הוראה עדיף מס"ת. ע"כ. אבל לא מיירי במורה הוראה שלמד את פסקי

ובתחילה נביא את לשון הגמ' ואח"כ את הפירוש דרכי אבימי תני מנחות בי רב חסדא. ואבימי בי רב חסדא תני? והאמר רב חסדא, קולפי טאבי בלעי מאבימי עלה דהא שמעתא: בא להכריז רצופין - ל' יום, שני וחמישי - (ושני) ס' יומי! אבימי מסכתא איתעקרא איתעקר ליה, ואתא קמיה דרב חסדא לאדכורי גמריה, ולישלח ליה וליתי לגביה! סבר: הכי מסתייעא מילתא טפי, (פירוש: הגמ' שואלת איך יכול להיות אבימי למד אצל רב חסדא הרי רב חסדא הוא התלמיד שלו והראה שרב חסדא אמר, מכות טובות קיבלתי מאבימי בשביל להבין איזה הלכה והגמ' עונה שאבימי שכח מסכתא אחת והלך אצל תלמידו כדי ללמודה והגמ' שואלת למה הוא לא קרא לתלמידו שיבוא אליו ללמוד ועונה הגמ' משום שכך יהיה לו יותר סייעתא להבין שהרי יענת ומצאת תאמין ולכן הוא טרח ללכת לתלמידו שילמדו)

ולא לחינם רואים בגמ' ברכות כר: שמי שזוכה להיות בגדר תלמיד חכם אין הוא מסוגל לעמוד אפילו זמן מועט בלא להרהר כל זמנו בדברי תורה וז"ל הגמ' שם והאמר רב הונא: תלמיד חכם אסור לו לעמוד במקום הטינופת - לפי שאי אפשר לו לעמוד בלי להרהר תורה! וכו'. לומדים מכאן שמי שלא תמיד בדברי תורה ואפשר לו לעמוד בלא דברי תורה אינו ת"ח - וזה מבהיל

וכראיתא ברמב"ם הלכות ת"ת פ"ג ה"ב כתב וז"ל אין דברי תורה מתקיימין כמי שמרפה עצמו עליהן, ולא באלו שלומדין מתוך עידון ומתוך אכילה ושתיה, אלא כמי שממית עצמו עליהן ומצער גופו תמיד ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה, אמרו חכמים דרך רמז זאת התורה אדם כי ימות באהל אין התורה מתקיימת אלא כמי שממית עצמו באהל החכמים, וכן אמר שלמה בחכמתו התרפית ביום צרה צר כחכה, ועוד אמר אף חכמתי עמדה לי חכמה שלמדתי באף היא עמדה לי, אמרו חכמים ברית כרותה שכל היגע בתורתו בבית המדרש לא במהרה הוא משכח, וכל היגע בתלמודו בצנעה מחכים שנאמר ואת צנועים חכמה, וכל המושמיע קולו בשעת תלמודו תלמודו מתקיים בידו, אבל הקורא בלחש במהרה הוא שוכח.

ויעוין עוד ברש"י על הפסוק (דברים א יד) 'ותענו אתי ותאמרו טוב הדבר אשר דברת לעשות' וביאר רש"י החלטתם את הדבר להנאתכם, היה לכם להשיב, רבינו משה ממי נאה ללמוד ממך או מתלמידך לא ממך **שנצטער עליה...** רואים שעיקר לימוד התורה הוא לימוד ע"י עמל, ויה"ד שנזכה לעמול בתורה הקדושה לשמה לעשות נחת רוח ליצרנו ולעשות רצון בוראנו אמר

ההלכות ולא הוא עצמו הוציא את ההלכות לאורה אלא שהוא בעצמו מוציא את ההלכה לאורה ומורה אותה כמדוקדק בדבריו יעו"ש.

והדברים ידועים הם שמעלת לימוד התורה ולכונן לאמיתת ההלכה היא למעלה ממדרגה של עשיית ניסים ונפלאות ולמעלה ממעלת גילוי אליהו כדמשמע בגמ' גיטין ו: ובגמ' שבת לג: ובברכות לד: והיינו באופן שעמל בעצמו להוציא לאור את אמיתות ההלכה לאורה מן הגמ' והראשונים בעמל וכיגיעה, ולא רק שלומד מתוך ספרים של אחרים שלמדו את הסוגיא וכמבואר בזה"ק ושאר מקורות הנ"ל.

ומבואר הדבר גם בזה הקדוש פרשת צו (לה ע"א) תא חזי מה בין אינון דמשתדלי באורייתא לנביאי מהימני, אינון דמשתדלי באורייתא עדיפי מנביאי בכל זמנא, מאי טעמא דאינון קיימי בדרגא עלאה יתיר מנביאי, אינון דמשתדלי באורייתא קיימי לעילא באתרא דאקרי תורה (נ"א ת"ת) דהוא קיומא דכל מהימנותא, ונביאי קיימי לתתא באתרא דאקרון נצח והוד, ועל דא (אקרון) אינון דמשתדלי באורייתא עדיפי מנביאי, ועלאין מנהון יתיר, דאלין קיימין לעילא, ואלין קיימין לתתא, אינון דאמרי מלין ברוח הקדש קיימי לתתא מכלהו, (ועל דא) זכאין אינון דמשתדלי באורייתא דאינון בדרגא עלאה יתיר על כלא, (ועל דא) מאן דלעי באורייתא לא אצטריך לא לקרבנין ולא לעלוון דהא אורייתא עדיף מכלא וקשורא דמהימנותא דכלא, ועל דא כתיב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום וכתיב (תהלים קיט) שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול.

ועל כן כאשר אדם רוצה להבין ענין מסויים בלימודו שלא זכה להבינו לאשורו הרי הוא הולך ללמוד ולקבל אפילו ממי שיותר פשוט ממנו והוא הולך וניגש למקומו לפי שזהו כבוד התורה שכל הלומד אותה לשמה הרי הוא מוכן להשפיל עצמו בשבילה ואז מסתייעא מילתא טפי וכל שכן שאינו מתעצל להביא ספר מהספרייה וכיוצא בזה וכדמצינו דאיה מפרשת לזה בגמ' מנחות ז.

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

חנניה בן מסעודה

מאיר בן מדי

ימיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת בהר בחוקות

תקיעת הכהן בשנת היובל ושחרור העבדים
בתמונה: הכהן תוקע בשופר להכריז על שנת היובל, שבה העבדים יוצאים לחופשי והאדמות חוזרות לבעליהן המקוריים!
מצאו את 15 הפריטים הבאים המוחבאים בתמונה:

הפריטים שעליכם לחפש:

שופר - משמש להכרזת שנת היובל
אבן גבול - סימון לגבולות הנחלה שחוזרת לבעליה ביובל
רימון - פרי שגדל מעצמו בשנת השמיטה (ספוח)
יונה - סמל לשלום ולחירות ביובל
מאזניים - לסחר הוגן, "אל תונו איש את אחיו"
שקל כסף - מטבע לפדיון וגאולת הארץ
מגילת קלף - ספר מכירה/גאולה של שדה
סל פירות - פירות הפקר בשמיטה, זמינים לכל
חרמש - כלי קציר ששובת בשמיטה
בגד פשתן לבן - בגדי הכהן בהכרזת היובל
עז - בהמה שנהנית מההפקר בשמיטה
אוהל - מייצג את הזמניות של הקניין לעומת קביעות הארץ
ענבים - פרי הגפן שמופקר בשמיטה
אבן ריחיים - לסחינת גרעינים מהשדה המופקר
שתיל - אסור לשתול בשמיטה

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"הפקר בפרדס - מה לא כמו שהיה?"
השדה פורח, הילדים מלקטים, והשלט מבשר: "הפקר!"

אבל משהו השתנה בתמונה... מצאו את 15 ההבדלים המתחבאים בין הגבעות, הפירות והכלים! בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

עמל התורה

וז"ל רבינו הגר"ז בספרו תניא (איגרת הקודש פרק כו) עיקר עבודת האדם ועיקר עסק התורה והמצוות הוא לברר הניצוצות כנודע מהאריז"ל לכן עיקר ענין הלימוד הוא בעיון ופליפול הלכה באיסור והיתר טומאה וטהרה לברר המותר והטהור מהאסור והטמא ע"י עיון ופליפול הלכה בחכמה בינה ודעת כנודע דאורייתא מחכמה נפקת ובחכמה דייקא אתברירו והיינו חכמה עילאה דאצילות המלוכשת במלכות דאצילות סוד תורה שבע"פ (בסוד אבאיסד ברתא) המלוכשת במלכות דיצירה סוד המשניות וברייתות המלוכשות בקליפת נוגה שכנגד עולם היצירה ששם מתחיל בחי' הדעת שבנוגה והברייתות המלוכשות בק"ץ שכנגד עולם העשיה ששם מתחיל בחינת הרע שבנוגה כנודע מהאריז"ל.

והמשכיל יבין ענין פלא גדול מזה מאד מה נעשה בשמים ממעל ע"י עיון ובידור הלכה פסוקה מן הגמרא ופוסקים ראשונים ואחרונים מה שהיה בהעלם דבר, קודם העיון הלז, כי ע"י זה מעלה הלכה זו מהקליפות שהיו מעלימים ומכסים אותה, שלא היתה ידועה כלל, או שלא היתה מוכנת היטב בטעמה, שהטעם הוא סוד הספ"י חכמה עילאה שנפלו ממנה ניצוצין בקליפת כשבה"כ והם שם בכחינת גלות שהקליפות שולטים עליהם ומעלימים חכמת התורה מעליונים ותחתונים

וזה שאמר ברעיא מהימנא שהקוש' היא מסטרא דרע, והנה העליונים אין בהם כח לברר ולהעלות מהשכירה שבקליפת נוגה אלא התחתונים לכד לפי שהם מלוכשים בגוף חומרי משכא דחויא מקליפת נוגה והם מתישים כחה כשכירת התאוות ואתפאי ס"א ויתפרדו כל פועלי און, ולכן באים העליונים לשמוע חידושי תורה מהתחתונים מה שמחדשים ומגלים תעלומות החכמה שהיו כבושים בגולה עד עתה וכל איש ישראל יוכל לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש הן בהלכות הן באגדות הן בנגלה הן בסתר כפי בחינת שרש נשמותו ומחוייב בדבר להשלים נשמותו בהעלאת כל הניצוצות שנפלו לחלקה ולתורלה כנודע

וכל דברי תורה ובפרט דבר הלכה היא ניצוץ מהשכינה שהיא היא דבר ה' כדאיתא בגמרא דבר ה' זו הלכה סוד מלכות דאצילות המלוכשת לחכמה דאצילות ומלוכשים במלכות דיצירה וירדו בקליפת נוגה כשכירת הכלים, וז"ש בגמרא כל העוסק בתורה אמר הקדוש ברוך הוא מעלה אני עליו כאלו פדאני ואת בני מבין האומות עו"ג, אבל בצאת השכינה מקליפת נוגה אחר שיושלם בידור הניצוצות ויופטר הרע מהטוב ויתפרדו כל פועלי און ולא שלטא אילנא דטוב ורע בצאת הטוב ממנה אזי לא יהיה עסק התורה והמצוות לברר בידורין כי אם לחד יחודים עליונים יותר להמשיך אורות עליונים יותר מהאצילות כמ"ש האר"י ז"ל והכל ע"י פנימיות התורה לקיים המצוות ככוונות עליונות שמכוונות לאורות עליונים כי שרש המצוות הוא למעלה מעלה בא"ס ב"ה ומ"ש רז"ל דמצוות כטילות לעתיד לבא היינו בתחיית המתים אבל לימות המשיח קודם תח"מ אין בטלים ולכן יהיה גם עיקר עסק התורה גם כן בפנימיות המצוות וטעמיהם הנסתרים, אבל הנגלות יהיו גלים וידועים לכל איש ישראל בירידה בתחלה בלי שכחה עכ"ל

רוחני, ניתן להריח בו גם על ידי שיקרב מעט את הכשמים לחטמו, ואין צריכים ליתן את עצמותם של הכשמים לזרך החוטם ממש. חוש השמיעה הרי הוא למרחקים יותר גדולים שאפשר לשמוע קול גדול גם ממרחק רב. חוש הראיה ניתן לראות בו אף ממרחק עצום כמו שניתן לראות את השמש ואת הירח והכוכבים. חוש המחשבה שהוא יותר רוחני ניתן להגיע עימו למרחקים יותר עצומים בין עולמות לעולמות וזוהו ענין כוונת תנינת התורה בכל יום מאת הגבורה שהקב"ה משפיע אור של חכמה לכל אחד כפי הראוי לו.

גם בעצמותה של המחשבה יש דרעות, וככל שהאדם ראוי להבין יותר ומכוון לאמיתות של תורה הרי הוא מושך על ידי מחשבתו שבכוח שהיא כנגד הנשמה והתורה, - אור תורה ממקום גבוה יותר.

וכמו כן יש גם ברעותא דליבא דרעות, שכלל שיש לאדם יותר רעותא דליבא וערה וכיוסופין לה' יתברך הרי שמצוותיו ותפלותיו פועלות במקום רוחני פנימי יותר, לפי שהלב הוא כנגד התפילה והמצוות, וכמו שכתוב בגמ' (שבת י). שהתפילה היא חי' שעה, כלומר כנגד הלב שהוא ראש האברים שבגוף, ואילו התורה היא חי' עולם כנגד המוח שהוא ראש החושים שכראש וכמו שכתוב ותלמוד תורה כנגד מוחם שהוא ענין המחשבה שבכוח.

וככל שהאדם מעמיק במחשבתו, לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, הרי הוא משיג שלמות יותר רוחנית בגופו על ידי עמל התורה וכמו שכתוב בזוהר הקדוש (ח"ג פכ: ברעיא מהימנא) שמי שעמל בעצמו להגיע לתכלית ההלכה, דהיינו מוֹחַ דקדוק ויגיעה בדברי התלמוד והראשונים, הרי הוא נחשב כמו כן אצל הקב"ה, ונחשב שמקבל את התורה מפי הגבורה ממש, משא"כ מי שאינו עמל בעצמו, אלא לומד בדברי אחרים שעמלו, ועל ידי כך קונה קניינים בידעת תורתו, הרי הוא דומה לעבד ולא לבן, ואין מקבל את התורה מפי הגבורה.

ועל ידי לימוד המשנה הגמרא והראשונים, עד למסקנת ההלכה, הרי הוא בונה בשמים עליונותו, עולמות שלמים ומתוקנים, ולא עולמות חצויים שאינם מגיעים אל מטרדם, לפי שהוא מסיק את שמועתו אליבא דהלכתא. וידוע שבחינת התורה היא קוץ היוד, והמשנה היא בחינת שם הויה פשוט, והגמרא היא בחינת שם הויה מלא, והפוסקים היא בחינת מלא דמלא, ועל ידי שמגיע בהשתלמות כולם אל ההלכה, נשלמת המלאכה, ועולה למעלה למקומה בסוד תיקון עולם במלכות שדי שעולה לראש הרים, ופסיקת ההלכה היא נעשית כתר למלכו של עולם. והוא בחינת יום השבת, שאע"פ שהוא השביעי ואחרון, עכ"ל מחמת שבו נשלם כל בנין, נעשה לראש ומשפיע לכל השבוע שאחריו.

והמשל כזה, כאשר עולה ברעיונו של האדם לבנות לעצמו בנין נאה, ומסכים בחוכמתו באופן כללי, לבנות את הבנין, ולאחמ"כ מפתח בביתו, את תדמית הבנין לכל פרטיו, ומסכים ומורה בדעתו לאברי גופו, לפעול את הפעולות למען מטרת הבנין, דהיינו לבנותו בידיו ורגליו ושאר אבריו, ולאחר שמשלים הבנין, הרי סיומו של הבנין, שהיא הפעולה האחרונה והמזערית, עולה על גבי הכל, לפי שהושלמה המלאכה על ידה, וכעת יהיה ניתן בפועל, להנות ולהשתמש בכל הפעולות הקודמות לה. וכך הוא גם מי שזוכה להסיק את שמועתו אליבא דהלכתא.

אם בחוקותי תלכו - הכי רבינו רש"י מהמדרש: יכול זה קיום המצוות, כשהוא אומר ואת מצוותי תשמרו, הרי קיום המצוות אמור, הא מה אני מקיים אם בחוקתי תלכו, שתדיו עמלים בתורה: ואת מצוותי תשמרו - הווי עמלים בתורה על מנת לשמור ולקיים. ואם לא תשמעו לי - להיות עמלים בתורה, לדעת מדרש חכמים. יכול כוונתו לקיום המצוות, כשהוא אומר ולא תעשו וגו', הרי קיום מצוות אמור, האמה אני מקיים ואם לא תשמעו לי, להיות עמלים בתורה עכ"ל.

רבינו ראש הישיבה חכם שלום הכהן זלח"ה היה שואל הרי אם מקיים את המצוות בידוע הוא שידוע את פרטי המצוות וא"כ כבר למד את התורה וא"כ אם זה ללמוד את התורה מה נותר לבקש ממנו? אלא שתדיו עמלים בתורה היינו להבין את הדברים כשורשן מוֹחַ העמל בסוגיות הגמרא והראשונים ולהגדיר את סברות המחלוקות ולפי זה לייסד ולהעלות את ההלכה על ברייה.

דברי התנחומא המכבילים

ויעניין בתנחומא (נח א) וז"ל שלא תמצא תורה שבע"פ אצל מי שיבקש עונג העולם תאור וכבוד וגדולה בעולם הזה אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל (במדבר י"ט) וכך דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל, לפי שלא כרת הקדוש ברוך הוא ברית עם ישראל אלא על התורה שבע"פ שנאמר כי על פי הדברים האלה כרת אתך ברית (שמות ל"ד)

ואמרו חז"ל לא כתב הקדוש ברוך הוא בתורה למען הדברים האלה ולא כעבור הדברים האלה ולא בגלל הדברים אלא ע"פ הדברים וזו היא תורה שבע"פ שהיא קשה ללמוד ויש בה צער גדול שהיא משולה לחשך שנאמר העם ההולכים בחשך ראו אור גדול (ישעיה ט) אלו בעלי התלמוד שראו אור גדול שהקב"ה מאיר עיניהם באיסור והתר בטמא ובטהור, לפי שאין לומד אותה אלא מי שאוהב הקדוש ברוך הוא בכל לבו ובכל נפשו ובכל מאודו שנא' ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך וכו'

ללמדך שכל מי שאוהב עושר ותענוג אינו יכול ללמוד תורה שבע"פ לפי שיש בה צער גדול ונודד שינה ויש מבלה ומנבל עצמו עליה לפיכך מוֹחַ שכרה לעה"כ שנאמר העם ההולכים בחשך ראו אור גדול, אור גדול אור שנברא ביום ראשון שגנוז הקדוש ברוך הוא לעמלי תורה שבע"פ ביום ובלילה שבזכות העולם עומד שנאמר (ירמיה ל"ג) כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת אי זה הוא ברית שנהג ביום ובלילה זו תלמוד וכו' ונושאין ונותנין במלחמתה של תורה עד שמעמידין דבר על בוריו והלכה לאמתה ומביאין ראיה ומן המקרא ומן המשנה ומן התלמוד כדי שלא יכשלו ישראל בד"ת, שנא' (תהלים קיט) שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול. עכ"ל התנחומא.

ועניין עמל התורה עניינה הוא שעומל בחלק הכי נכחד שיש לאדם דהיינו כוח ובמחשבה שלו שהיא הדבר הכי רוחני שיש בגוף השפל בעולם הזה ששרי המוח הוא האב והשורש של החושים שכראש, וידוע שהחושים של האדם נבראו באופן שככל שהחוש הוא יותר רוחני וגבוה הרי הוא מושפע וגם משפיע למרחקים גדולים יותר. לדוגמא חוש טעם המאכל שכפה, אין חשים אותו, אלא א"כ יתן המאכל לזרז פיו ממש. חוש הריח שהוא יותר

הם לא יבקשו אנחנו נדאג!

כי גם להם מגיע חג!

בזכותכם נוכל להעניק סל מצרכים חלבי
למשפחות שזקוקות לזה באמת

זכות ראשונה:

שמות התורמים יוזכרו בתפילה מיוחדת

שיערוך גדול המקובלים הרב בניהו שמואלי שליט"א
בקבר דוד המלך בחג השבועות – אחרי סיום כל ספר התהילים!

זכות שניה:

הסגולה של רבי חיים פלאגי

שנהגו לעשותה בערב חג השבועות ומועילה לפרנסה, שמירה וישועה!

הזכות שלכם:

רבע סל – 104 ש"ח

הזכרת שם אחד בתפילה המיוחדת

סל שלם – 312 ש"ח

3 שמות יוזכרו בתפילה המיוחדת

התרומות מוכרות לצורכי מס ע"פ סעיף 46 לפקודת מס הכנסה

להשתתפות בחסד << 03-552-0004